

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 25. juni 2025

Sag [REDACTED]
(14. afdeling)

Skatteministeriet
(advokat Søren Horsbøl Jensen)

mod

[REDACTED]
(advokat Morten Samuelsson)

Landsdommerne Benedikte Holberg, Michael Kistrup og Stine Fruergaard Andersen har deltaget i sagens afgørelse.

Sagen er anlagt ved Københavns Byret den 9. juli 2024. Ved kendelse af 31. juli 2024 er sagen henvist til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagen angår spørgsmålet om, hvorvidt skatteforvaltningen er berettiget til at opfylde [REDACTED] krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 5, ved modregning med Skatteministeriets krav på de tilkendte sagsomkostninger, der begrundes kravet på godtgørelse.

Landsretten har ved kendelse af 9. december 2024 tillagt søgsmålet opsættende virkning.

Sagen er behandlet på skriftligt grundlag, jf. retsplejelovens § 366, stk. 1.

Påstande

Sagsøgeren, Skatteministeriet, har nedlagt påstand om, at [REDACTED] skal anerkende, at hans krav på delvis godtgørelse af sagsomkostninger, som han ved Københavns Byrets dom af [REDACTED] (BS [REDACTED]) og Østre Landsrets dom af [REDACTED] (BS [REDACTED]) er blevet pålagt at betale til Skatteministeriet, kan opfyldes ved modregning i de samme sagsomkostninger.

Sagsøgte, [REDACTED] har påstået frifindelse.

Sagsfremstilling

[REDACTED] selvangav i [REDACTED] et beløb på [REDACTED] USD, der efter hans opfattelse hidrørte fra salg af kapitalandele, som kapitalindkomst. Den [REDACTED] traf SKAT afgørelse om, at beløbet i stedet skulle beskattes som personlig indkomst.

[REDACTED] indbragte afgørelsen for Københavns Byret, der den [REDACTED] gav Skatteministeriet medhold i, at beløbet skulle beskattes som personlig indkomst, og pålagde [REDACTED] at betale [REDACTED] kr. i sagsomkostninger til Skatteministeriet.

Østre Landsret stadfæstede den [REDACTED] byrettens dom og pålagde [REDACTED] at betale yderligere [REDACTED] kr. i sagsomkostninger til Skatteministeriet.

Skattestyrelsen traf den [REDACTED] afgørelse om at dække halvdelen af [REDACTED] udgifter til pålagte sagsomkostninger vedrørende klagesagerne. Af afgørelsen fremgår:

" ...

Vi dækker de udgifter til rådgiver, du har søgt om

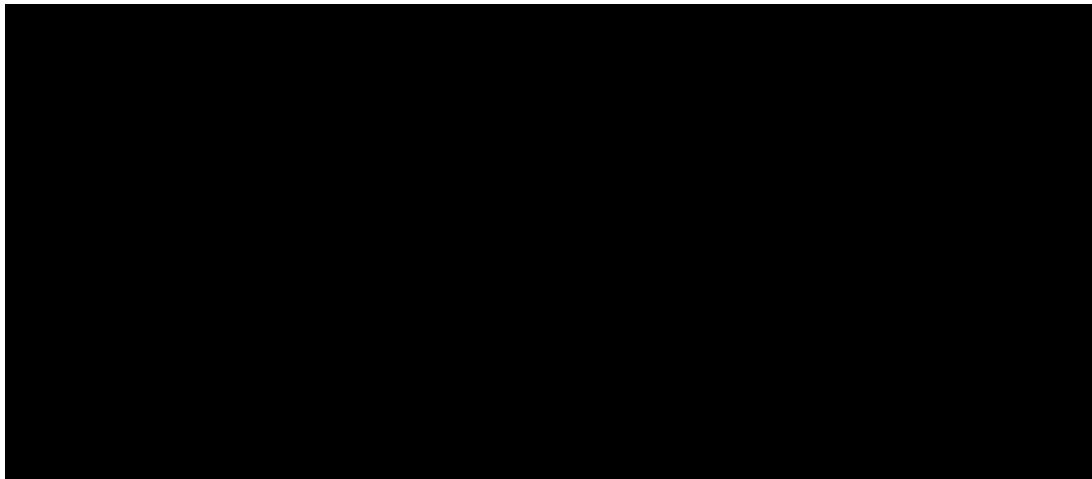
Skattestyrelsen imødekommer din ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

Det betyder, at du får dækket 50 procent af dine udgifter til pålagte sagsomkostninger i dine klagesager ved byretten og Østre Landsret, henholdsvis sagsnummer BS [REDACTED] og B-[REDACTED], om skattesagen.

Vi udbetaler snarest i alt [REDACTED] kr. til dig på NemKonto, mærket: Omkostningsgodtgørelse.

Det svarer til halvdelen af pålagte sagsomkostninger ved byretten og ved Østre Landsret på i alt [REDACTED] kr.

Omkostningsgodtgørelse ved Østre Landsret er opgjort således - 50 % af:

Modregning

Vi gør opmærksom på, at udbetalingen kan blive brugt til at dække en eventuel gæld til det offentlige.
..."

Ved afgørelse af [redacted] besluttede Skattestyrelsen, at det godtgjorte beløb på [redacted] kr. skulle modregnes i de sagsomkostninger, [redacted] [redacted] var blevet dømt til at betale til Skatteministeriet.

Afgørelsen om modregning blev indbragt for Landsskatteretten, der den [redacted] [redacted] traf afgørelse om, at modregningen ikke var berettiget, og ophævede Skattestyrelsens afgørelse. Af Landsskatterettens afgørelse fremgår:

" ...

Faktiske oplysninger

Klageren har gæld til det offentlige vedrørende sagsomkostninger.

Gælden vedrørende sagsomkostninger blev pålagt ved dom fra henholdsvis by- og landsret og udgjorde før modregningen henholdsvis [redacted] kr. og [redacted] kr.

Skattestyrelsen imødekom den [redacted] klagerens ansøgning om omkostningsgodtgørelse med 50 procent af klagerens udgifter til de ved by- og landsretten pålagte sagsomkostninger. Klageren fik herved et tilgodehavende vedrørende omkostningsgodtgørelse på [redacted] kr.

Gælden, der blev dækket ved modregningen, er opgjort til [redacted] kr.

Skattestyrelsens afgørelse

Skattestyrelsen har foretaget modregning i klagerens tilgodehavende vedrørende omkostningsgodtgørelse til dækning af gæld vedrørende sagsomkostninger.

Som begrundelse for modregningen har Skattestyrelsen anført følgende:

"Begrundelse for modregning af gæld.

Betingelserne for, at vi kan modregne, er fastlagt i retspraksis, og er, at:

- Din gæld og dit tilgodehavende skal kunne udligne hinanden
- Din gæld må ikke være forældet
- Betalingsfristen på din gæld skal være overskredet
- Dit tilgodehavende skal være registreret til udbetaling
- Den, der skylder penge, skal være den samme, som den, der har penge til gode.

Skattestyrelsen foretager modregning, idet der er konneksitet mellem kravet og tilgodehavendet i denne sag. Der er ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er sket betaling af sagsomkostningerne, at kravet ikke er transporteret til rådgiver, og at der er konneksitet mellem kravet om betaling af sagsomkostninger og tilgodehavendet ved omkostningsgodtgørelsen. Forbuddet mod modregning i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, anses ikke for at omfatte konneks modregning.

Vi har vurderet, at betingelserne er opfyldt.

Staten anses i relation til modregning som én enhed. Det betyder, at gæld til én myndighed kan modregnes i et tilgodehavende hos en anden myndighed, hvis begge myndigheder er en del af staten."

Skattestyrelsen har ved genvurderingen af sagen i forbindelse med klagen fastholdt afgørelsen. Af Skattestyrelsens udtalelse til Skatteankestyrelsen fremgår blandt andet følgende:

"Udtalelse til klagen

Klagen går på, at vores modregning er i strid med modregningsforbud (Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8,). Det er noget som vi i høj grad har taget stilling til.

- I sin tid har sagsbehandlingsenheden "EP 5 – Omkostningsgodtgørelse" været i kontakt med Kammeradvokaten, som har foreslået, at der kan foretages "Konneks" modregning i denne sag. Det resulterede ud i det vedhæftede notat "Notat vedrørende modregning i omkostningsgodtgørelse-A" pr. den [REDACTED].

- Vi har også bedt Jura tage stilling til, om vi skulle modregne, da det i så fald ville være en ny proces. Det resulterede i vedhæftede notat "Notat - Konneks modregning omkostningsgodtgørelse [REDACTED]" pr. [REDACTED].

- Begge ovenstående notater konkluderer, at der skulle foretages modregning.

- Efter en længere korrespondance om at finde frem til hvordan modregningen skulle udføres rent teknisk på tværs af styrelser, blev modregningen foretaget og et modregningsbrev blev sendt til borgeren. Se bilag "Modregningsbrev til [REDACTED] pr. [REDACTED].

Altså har både sagsbehandlingsenheden ”EP 5 – Omkostningsgodtgørelse”, kammeradvokaten og jura trukket af på modregning af omkostningsgodtgørelsen.”

Klagerens opfattelse

Klagerens repræsentant har nedlagt påstand om, at Skattestyrelsens afgørelse skal ændres til, at der ikke kan ske modregning i omkostningsgodtgørelsen.

Som begrundelse herfor har repræsentanten anført følgende:

”(…)

2. SAGSFREMSTILLING OG ANBRINGENDER

2.1 Skattestyrelsen traf den [redacted] afgørelse om, at [redacted] skal modtage kr. [redacted] i omkostningsgodtgørelse. [redacted] har derfor kr. [redacted] til gode hos Skattestyrelsen i omkostningsgodtgørelse. Skattestyrelsen har ved modregningsafgørelse af [redacted] foretaget modregning i beløbet til dækning af pålagte sagsomkostninger i den retssag som omkostningsgodtgørelsen. Skattestyrelsen anfører i sin afgørelse, at forbuddet mod modregning i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, ikke anses for at omfatte konneks modregning.

2.2 Skattestyrelsen har ikke henvist til jura til støtte for dette synspunkt om konneks modregning.

2.3 Skattestyrelsens afgørelse er i strid med skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, der generelt forbyder modregning i den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse.

2.4 Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8 lyder:

Den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagskyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsfulgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

2.5 Det følger direkte af ordlyden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, at der ikke kan ske modregning over for den godtgørelsesberettigede. Reglen er en undtagelse til de almindelige regler om modregning, der dermed ikke gælder. Der er ikke i bestemmelsen gjort undtagelse for konneks krav.

2.6 Der er ikke i forarbejderne til bestemmelsen grundlag for at antage, at der skulle være undtagelser til modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8.

2.7 I Bostrup m.fl.: Skatteforvaltningsloven med kommentarer (2006), p. 626, behandler forfatterne indirekte spørgsmålet for denne sag (min understregning):

Efter de nuværende regler skal der udbetales omkostningsgodtgørelse, uanset det pågældende beløb ikke er betalt. Der synes ikke at være hjemmel til at kræve beløbet tilbage, selvom skatteydere andel af regningen aldrig bliver betalt. Tilsvarende skal der ydes omkostningsgodtgørelse af pålagte sagsomkostninger, uanset at skatteyder ikke har betalt Skatteministeriet de pågældende sagsomkostninger, og muligvis heller aldrig vil komme til at gøre det fordi han efterfølgende er gået konkurs.

2.8 Der er ikke i kommentaren støtte at hente for, at der kan ske modregning i denne sag. Tværtimod er disse forfattere af den opfattelse, at der skal udbetales omkostningsgodtgørelse uanset om der består et modkrav på sagsomkostninger – der underforstået naturligvis ikke kan bringes i modregning i strid med lovens ord.

2.9 Skattestyrelsens synspunkter i modregningsafgørelsen har heller ikke støtte i SKATs egen juridiske vejledning, der gentager forarbejdernes ord om, at der ikke kan ske modregning.

2.10 De afgørelser om modregning, der findes i den juridiske vejledning vedrører en anden situation end den foreliggende. Nemlig den situation, hvor der er udbetalt for meget omkostningsgodtgørelse og der derfor består et krav på tilbagebetaling af det for meget udbetalte. I den situation kan der nok ske modregning i tilbagebetalingskravet. Sagerne vedrører i øvrigt krav mod rådgivere, der ikke nyder den samme beskyttelse som den godtgørelsesberettigede. Disse sager kan ikke danne grundlag modregning i selve kravet på omkostningsgodtgørelse i strid mod skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8.

2.11 Det følger af legalitetsprincippet, at Skattestyrelsen ikke uden hjemmel kan træffe afgørelser i strid med loven eller fravige den. Der findes ikke nogen særlig regulering der giver Skattestyrelsen adgang til at modregne i denne sag.

2.12 Skattestyrelsens afgørelse er således i strid med beskyttelsen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, der forbyder modregning i den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse. Der er som vist ikke grundlag for at fravige loven. Afgørelsen er således forkert og uden hjemmel og skal derfor underkendes."

Klagerens repræsentant har endvidere den [REDACTED] fremsendt følgende bemærkninger til Skattestyrelsens udtalelse i sagen:

"(...)

1. Skattestyrelsens svar og de fremlagte notater

1.1 Skattestyrelsens svar af [REDACTED] henviser til, at man har forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt modregning i denne sag er i strid med modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8. I svaret konkluderes det, at to afdelinger hos Skattestyrelsen og Kammeradvokaten har trukket af på beslutningen. [REDACTED] ved ikke, hvordan man trækker af på en afgørelse om modregning, men går ud fra, at Skattestyrelsen mener, at man blandt sig selv er blevet enige om, at loven ikke gælder i dette tilfælde.

1.2 Den konklusion som Skattestyrelsen henviser til, er ikke så sikker som det fremstilles. Kammeradvokatens oplyser således selv, at konklusionen om, at der kan foretages modregning i denne sag er behæftet med en vis usikkerhed og at det ikke kan udelukkes, at en domstol vil nå til et andet resultat.

1.3 Kammeradvokatens konklusion baserer sig på, at Skatteforvaltningen angiveligt ikke har mulighed for at inddrive sit krav på sagsomkostninger mod [REDACTED] og at der er tale om konnekse krav.

1.4 Konklusionen har alene støtte i Kammeradvokatens egen fortolkning af, at disse to parametre bringer sagen uden for Skatteforvaltningsloven § 52, stk. 8:

Den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

1.5 Det er som bekendt ikke nogen betingelse, at sagsomkostningerne er betalt, for at den godtgørelsesberettigede har krav på omkostningsgodtgørelse. Det er der enighed om og det følger direkte af bemærkningerne til lovebekendtgørelse nr. 618 af 22. juli 2002 som omtalt i Kammeradvokatens notat øverst side 5.

1.6 Det forhold at der ikke kan ske inddrivelse er uden betydning og det er der taget direkte stilling til i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, hvoraf det fremgår, at kravet på godtgørelse ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning. Synspunktet har i øvrigt ikke støtte noget sted. Det ligger således mellem linjerne, at man synes, at det fører til et forkert resultat, hvis der ikke sker modregning

1.7 Til det er der kun at sige, at hvis loven fører til et forkert resultat i statens øjne, så ligger det inden for lovgivers muligheder at ændre loven. Indtil da må borgerne kunne indrette sig i sikker forvisning om, at loven også gælder i forhold til dem.

1.8 I forhold til konneks modregning – der stadig bare er modregning – så henviser Kammeradvokaten til støtte for, at der kan ske

konneks modregning til SKM 2016.561 HR og konkurslovens § 42, stk. 1. Det bemærkes hertil, at sagerne ikke er sammenlignelige, idet konkurslovens § 42, stk. 1 ikke indeholder et modregningsforbud svarende til det i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8. Konkurslovens § 42, stk. 1 lyder således:

Den, som på fristdagen havde en fordring på skyldneren, kan, selv om fordringen ikke var forfalden, benytte den til modregning med dens fulde beløb over for en fordring, som da tilkom skyldneren, medmindre modregning var udelukket på grund af fordringernes beskaffenhed

1.9 I notatet fra Jura, Opkrævning og Digitalisering anfører Skattestyrelsen, at der aldrig tidligere er foretaget modregning i omkostningsgodtgørelse i denne sagstype. Det må forstås sådan, at der aldrig tidligere er foretaget modregning over for en godtgørelsesberettiget i omkostningsgodtgørelse.

1.10 Det følger videre af notatet, at der formentlig er tale om mindre end 10 sager om måneden, hvor det vil være aktuelt at modregne. Det vil sige, at der kan være op mod 120 tilfælde om året, hvor Skattestyrelsen påtænker at modregne på samme måde som i denne sag.

1.11 Konklusionen på notatet på side 4 er, at sagen er egnet til prøvesag. Skattestyrelsens modregningsafgørelse er med andre ord en grænsesøgende forvaltningsafgørelse, der skal afdække om modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8 har uskrevne undtagelser, der ikke fremgår af domstolspraksis, litteratur eller forarbejder.

1.12 På den baggrund må det stå klart, at Skattestyrelsens afgørelse allerede af denne grund savner den fornødne hjemmel og derfor ikke kan opretholdes.

2. FAST ADMINISTRATIV PRAKSIS

2.1 Supplerende skal det anføres, at der i afgørelsen om modregning i afsnittet "Love og regler" er henvist til Den Juridiske Vejledning afsnit A.D. 13. om modregning. Der står intet i dette afsnit om modregning i omkostningsgodtgørelse. Der er derimod i afsnit A.A.13.9 anført:

Den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning og modregning. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kreditorbeskyttelsen gælder alene den godtgørelsesberettigede og ikke den sagkyndige, selvom kravet er overdraget til denne.

2.2 Det gøres gældende, at selv hvis der skulle kunne foretages modregning i strid med ordlyden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, så er Skattestyrelsen bundet af sin egen praksis som udtrykt

i den juridiske vejledning, hvorefter kravet ikke kan gøres til genstand for modregning. Der er ingen modifikation eller undtagelse til dette i forhold til den godtgørelsesberettigede. Dette må gælde over for borgerne indtil vejledningen ændres.

Retsmøde

Skattestyrelsen har den [REDACTED] udtalt følgende til Skatteankestyrelsens indstilling i sagen:

"Skatteforvaltnings udtalelse

1. Sammenfatning

Skatteforvaltningen kan ikke tiltræde Skatteankestyrelsens indstilling om, at Skatteforvaltningens afgørelse om modregning ikke er foretaget med rette, og at skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt. er absolut i sit modregningsforbud. Det er Skatteforvaltningens opfattelse, at i nærværende tilfælde, hvor der foreligger konnekse krav, er Skatteforvaltningens modregning i omkostningsgodtgørelsen foretaget med rette. Ligeledes er det Skatteforvaltningens opfattelse, at skatteforvaltningsloven § 52, stk. 8, 3. pkt., ikke er absolut.

Efter Skatteforvaltningens opfattelse bør Skatteforvaltningens afgørelse derfor stadfæstes, og modregningen i omkostningsgodtgørelsen, stort [REDACTED] kr., derfor skal opretholdes.

2. De faktiske omstændigheder

Klager i sagen har siden [REDACTED] har været bosiddende i [REDACTED]. I [REDACTED] modtog klagerklageren en udbetaling på USD [REDACTED] i henhold til "[REDACTED]" i forbindelse med [REDACTED] køb af kapitalandele i [REDACTED]. I forbindelse med udbetalingen selvangav klagerklageren beløbet på USD [REDACTED], svarende til kr. [REDACTED] som kapitalindkomst, idet beløbet efter klagers opfattelse hidrørte fra salg af kapitalandele.

Det daværende SKAT fandt ved afgørelse af den [REDACTED], at beløbet på USD [REDACTED] skulle beskattes som personlig indkomst i stedet for kapitalindkomst.

Klageren påklagede efterfølgende afgørelsen, der blev indbragt for domstolene inden Landsskatteretten traf afgørelse om spørgsmålet. Københavns Byret gav ved dom af den [REDACTED] Skatteministeriet medhold i, at klageren ikke havde været den reelle ejer af aktierne, hvorfor beløbet var at sidestille med et honorar, og ikke udbytte fra overdragelsen af kapitalandelene. Klageren ankede Københavns Byrets dom af den [REDACTED] til Østre Landsret, der afsagde dom i sagen den [REDACTED]. Østre Landsret stadfæstede Københavns Byrets dom. Klageren blev i forbindelse med dommen fra Københavns Byret pålagt at betale kr. [REDACTED] til Skatteministeriet i sagsomkostninger. I forbindelse med dommen fra Østre Landsret blev klageren pålagt at betale yderligere kr. [REDACTED] i sagsomkostninger til Skatteministeriet.

Klageren har således i forlængelse af dommen fra Østre Landsret ansøgt om omkostningsgodtgørelse på 50 % af de pålagte sagsomkostninger på kr. [REDACTED], svarende til kr. [REDACTED] i henhold til bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 5.

Klageren har i sin ansøgning om omkostningsgodtgørelse ikke anført, at kravet er transporteret til hans rådgiver, advokat Morten Samuelsson. Til gengæld fremgår det af ansøgningen, at han ønsker omkostningsgodtgørelsen udbetalt til sin konto i [REDACTED]

Skatteforvaltningen udbetalte den [REDACTED] 50% i omkostningsgodtgørelse til klageren, eller nominelt [REDACTED] kr. I afgørelse af [REDACTED], blev afgørelse om modregning fremsendt.

Den [REDACTED], indgav klageren klage over afgørelsen om modregning.

3. Skatteforvaltningens afgørelse om omkostningsgodtgørelse og modregning

Skatteforvaltningen udbetalte den [REDACTED], 50% i omkostningsgodtgørelse til klageren, nominelt stor [REDACTED] kr., da klageren ikke fik medhold i retssagerne ført ved Byretten og Østre Landsret vedrørende klagerens skattesag. Ved fremsendelse af afgørelse om omkostningsgodtgørelse, anførte Skatteforvaltning det forbehold, at omkostningsgodtgørelsen ville kunne blive brugt til at dække eventuel gæld til det offentlige.

I brev af [REDACTED], fremsendtes afgørelse om modregning, hvorefter der blev modregnet [REDACTED] kr., i gæld stor [REDACTED] kr. for sagsomkostninger vedrørende sagen ved Byretten, og [REDACTED] kr. i en gæld stor [REDACTED] kr. for sagsomkostninger vedrørende sagen ved Østre Landsret. Skatteforvaltningen foretog modregning i udbetalingskravene med følgende begrundelse:

"Skatteforvaltningen foretager modregning, idet der er konneksitet mellem kravet og tilgodehavendet i denne sag. Der er ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er sket betaling af sagsomkostningerne, at kravet ikke er transporteret til rådgiver, og at der er konneksitet mellem kravet om betaling af sagsomkostninger og tilgodehavendet ved omkostningsgodtgørelsen. Forbuddet mod modregning i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, anses ikke for at omfatte konneks modregning."

4. Klage af [REDACTED] angående modregningen og bemærkninger af [REDACTED] til Skatteforvaltningens udtalelse

Klagerens repræsentant klagede over modregningsafgørelsen af den [REDACTED]. Heraf skal fremhæves, at det er klagerens repræsentants holdning, at Skatteforvaltningens afgørelse om modregning er i strid med skatteforvaltningsloven § 52, stk. 8, der efter dennes opfattelse opstiller et generelt forbud mod modregning i den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse. Yderligere anføres det, at Skatteforvaltningen ikke uden hjemmel

kan træffe afgørelse i strid med loven eller fravige denne, og at der ikke findes nogen særlig regulering, der giver Skatteforvaltning adgang til at modregne i sagen.

Skatteforvaltningen besvarede denne klage den [REDACTED]. Den [REDACTED], fremsendte klagerens repræsentant bemærkninger hertil. Heri anføres det, at konklusionen ikke er så sikker som Skatteforvaltningen fremstiller den, og der henvises i øvrigt fortsat til skatteforvaltningsloven § 52, stk. 8.

5. Skatteforvaltningens udtalelse

5.1 Konnektse krav

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at Skattestyrelsens krav over for klager for de pålagte sagsomkostninger og klagers krav over for Skatteforvaltningen på omkostningsgodtgørelse for de pålagte sagsomkostninger, utvivlsomt er konnektse. Dette beror på, at de to krav udspringer sig af samme retsforhold, idet klagers krav på omkostningsgodtgørelse netop vedrører de pålagte sagsomkostninger, som udgør Skattestyrelsens krav over for klager.

I sådanne tilfælde følger det af den almindelige obligationsret, at der er en udvidet adgang til at foretage modregning.

5.2 Adgang til modregning

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, at et omkostningsgodtgørelseskrav ikke kan være genstand for modregning. Baggrunden for, at der ikke umiddelbart forekommer en sådan modregningsadgang, er ikke nærmere specificeret i forarbejderne. Hans Henrik Bonde Eriksen, Poul Bostrup og Susanne Dahl anfører i Skatteforvaltningsloven med kommentarer, 2. udgave, s. 1090, følgende om skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8:

"Bestemmelsen fastslår, at den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse kan transporteres til den sagkyndige, og at kravet herudover ikke kan overdrages eller gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning. SKAT er således uberettiget til at modregne et skattekrav i skatteydernes krav på omkostningsgodtgørelse." (Skattestyrelsens understregning)

Det lovhjemlede udgangspunkt for modregning i forbindelse med omkostningsgodtgørelse fastslås således, men der synes samtidig at blive indlagt en forudsætning om, at bestemmelsen – og dermed modregningsnægtelsen – alene omfatter tilfælde, hvor der er tale om modregning mellem et skattekrav og et krav på omkostningsgodtgørelse. Det vil sige i tilfælde, hvor der ikke er tale om konnektse krav. Dette må anses for at være helt i overensstemmelse med formålet bag reglerne om omkostningsgodtgørelse, idet en tvungen modregningsadgang mellem skattekravet og omkostningsgodtgørelsen i en række tilfælde ville medføre, at kravet på omkostningsgodtgørelse blev illusorisk, idet den godtgørelsesberettigede derved i en række tilfælde ville blive afskåret fra at kunne opnå godtgørelse til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand i forbindelse med behandlingen af sagen. Der er således

tungtvejende hensyn bag modregningsforbuddet vedrørende tvungen modregning mellem omkostningsgodtgørelse tilkendt i medfør af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 1-4 og 6 og skattekrav.

Der er dog en væsentlig forskel fra den tvungne modregning mellem skattekravet og omkostningsgodtgørelsen og konneks modregning mellem de pålagte sagsomkostninger og omkostningsgodtgørelsen for disse i medfør af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 5. Det er således umiddelbart kun ved omkostningsgodtgørelse for de pålagte sagsomkostninger, at der vil kunne ske konneks modregning, idet det alene er i dette tilfælde, at kravet der ønskes modregnet og kravet på omkostningsgodtgørelsen vil udspringe af det samme retsforhold. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at der er mindre tungtvejende hensyn for et forbud imod modregning i dette tilfælde, idet det modregnede omkostningsgodtgørelsesbeløb går til en delvis dækning af de sagsomkostninger, som den godtgørelsesberettigede netop er blevet pålagt at skulle betale.

5.3 Inddrivelsesvanskeligheder

Skattestyrelsens inddrivelsesmuligheder overfor klager er vanskeliggjorte af, at klager er bosiddende i [REDACTED] der ikke er underlagt EU's domsforordning. Luganokonvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som [REDACTED] har tiltrådt, omfatter ikke sagsomkostninger, der relaterer sig til en skattesag.

Klager har ikke betalt kravet på [REDACTED] kr., der er blevet ham pålagt at betale i sagsomkostninger for henholdsvis Københavns Byret og Østre Landsret.

Såfremt Skattestyrelsen ikke har mulighed for at benytte omkostningsgodtgørelsesbeløbet til at foretage konneks modregning, og dermed er forpligtet til at udbetale beløbet direkte til klager, ville det på baggrund af de ovenstående bemærkninger om manglende inddrivelsesmuligheder medføre, at klager bliver uberettiget begunstiget med [REDACTED] kr. svarende til omkostningsgodtgørelsen.

En sådan retstilstand har utvivlsomt ikke været hensynet med bestemmelsen i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, idet bestemmelsen alene hjemler mulighed for at få tilkendt en godtgørelse for udgifter ud fra hensynet om, at en skatteyder skal have mulighed for at føre sager mod det offentlige.

5.4 Konklusion

Den særlige bestemmelse, der regulerer modregningsadgangen for omkostningsgodtgørelse, der er hjemlet i Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, dækker, efter Skattestyrelsens opfattelse, ikke de tilfælde, hvor der er tale om en udvidet modregningsadgang som følge af, at der foreligger konneksitet mellem de foreliggende krav.

I litteraturen anføres det således alene, at bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, medfører, at der ikke kan foretages modregning mellem Skattestyrelsens skattekrav mod skatteyderen og skatteyderens krav på omkostningsgodtgørelse – hvilke krav ikke er konnekse. Det må således antages, at det alene er tvungen modregning af ikke-konnekse krav, der er udelukket i medfør af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8.

På baggrund heraf er det Skattestyrelsens opfattelse, at modregning og konneks modregning omfatter to forskellige retstillinger, og et forbud imod modregning ikke som udgangspunkt kan tolkes til også at omfatte forbud mod konneks modregning. Dette understøttes af, at det er et almindelige obligationsretlige princip, at konnekse krav har en udvidet modregningsadgang. Reglerne om omkostningsgodtgørelse har til formål at styrke borgere og virksomheders retssikkerhed ved at fjerne den økonomiske byrde, der måtte være ved at antage sagkyndig bistand, og i særdeleshed imødegå, at økonomiske forhold afholder borgere og virksomheder fra at klage. Modregning af klagers krav på omkostningsgodtgørelse for sagsomkostninger i netop sagsomkostninger pålagt klager ses ikke at stride imod dette formål.

Det bemærkes endelig, at såfremt Skattestyrelsen ikke har mulighed for at benytte omkostningsgodtgørelsesbeløbet til at foretage modregning, og dermed er forpligtet til at udbetale beløbet direkte til klageren, ville det på baggrund af, at de ovenstående bemærkninger om manglende inddrivelsesmuligheder medføre, at klageren bliver uberettiget begunstiget med kr. [REDACTED] svarende til omkostningsgodtgørelsen.

Skattestyrelsen er derfor af den opfattelse, at den gennemførte modregning er korrekt i denne sag.”

Klagerens repræsentant fastholdt påstanden om, at Skattestyrelsens afgørelse skal ændres, da den foretagne modregning er i strid med skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8. Repræsentanten uddybede sine anbringender i overensstemmelse med de tidligere indlæg, og anførte yderligere, at såfremt Landsskatteretten fandt, at modregningen er undtaget fra forbuddet, har Skattestyrelsen i forbindelse med udbetalingsmeddelelsen givet afkald på modregning over for klageren.

Skattestyrelsen indstillede i overensstemmelse med tidligere udtalelse, at afgørelsen stadfæstes.

Landsskatterettens afgørelse

Landsskatteretten skal tage stilling til, hvorvidt Skattestyrelsen med rette har foretaget modregning i klagerens tilgodehavende vedrørende omkostningsgodtgørelse under henvisning til, at konneks modregning ikke er omfattet af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8.

Klageren er blevet meddelt omkostningsgodtgørelse for pålagte sagsomkostninger ved by- og landsretten efter skatteforvaltningslovens

§ 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 5. Der er således ikke foretaget transport af kravet på omkostningsgodtgørelse.

Retsgrundlaget

For at modregning kan finde sted, skal de almindelige modregningsbetingelser, der hviler på retspraksis og sædvane, være opfyldt. Modregning kan derfor kun gennemføres, hvis hovedfordringen (klagerens krav på omkostningsgodtgørelse) og modfordringerne (klagerens gæld vedrørende sagsomkostninger) er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og hvis modfordringerne er retskraftige.

Fordringer, som har fælles oprindelse, kaldes konnekse. Der er ikke nogen entydig og fast definition af, hvornår to fordringer kan anses for at være konnekse, udover at de skal udspringe fra samme retsforhold. Hvis modfordringen og hovedfordringen er konnekse, er adgangen til modregning udvidet. Det betyder, at en modregning foretages med tilbagevirkende kraft til det tidspunkt, hvor fordringerne stod over for hinanden som udjævnelige. Når modregningen foretages med tilbagevirkende kraft, kan den gennemføres, selvom modfordringen ellers ville være forældet eller prækluderet.

For så vidt angår modregning i omkostningsgodtgørelse, er der ved lov indført forbud mod modregning over for den godtgørelsesberettigede. Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt., at den godtgørelsesberettigedes krav efter stk. 1-3 i øvrigt ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

Landsskatterettens begrundelse og resultat

Ud fra ordlyden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt., er der tale om et absolut forbud. Selvom omkostningsgodtgørelsesordningen i flere tilfælde er udvidet, fremgår det ikke af forarbejderne, at der er foretaget ændringer i forhold til forbuddets omfang.

Landsskatteretten finder, at der ikke er grundlag for at antage, at konneks modregning er en undtagelse til forbuddet om modregning over for den godtgørelsesberettigede i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt. Landsskatteretten har i den forbindelse lagt vægt på bestemmelsens ordlyd, samt at konneks modregning vedrører den tidsmæssige opfyldelse af betingelserne for modregning og dermed ikke kan anses for at være en selvstændig modregningsadgang, der ikke er omfattet af forbuddet.

Det var således ikke med rette, at Skattestyrelsen foretog modregning i klagerens krav på omkostningsgodtgørelse.

Landsskatteretten ophæver herefter Skattestyrelsens afgørelse.
..."

Retsgrundlaget

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1 og 8, og § 54, stk. 1, nr. 5, har følgende ordlyd:

”§ 52

Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

...

Stk. 8. Den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.”

§ 54

Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de ifølge regning skal betales eller er betalt:

...

5) Pålagte sagsomkostninger.

...”

Reglerne om omkostningsgodtgørelse blev indført ved lov nr. 233 af 23. maj 1984 om omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager. Loven indeholdt blandt andet følgende bestemmelser:

”§ 1. Udgifter betalt til bistand i skattesager dækkes efter reglerne i denne lov. Bistanden skal være ydet af advokat, statsautoriseret eller registreret revisor, en konsulent i driftsøkonomi, jfr. § 4, stk. 1, nr. 6, i lov om tilskud til den landøkonomiske konsulentvirksomhed, et medlem af Dansk Revisor Union eller af personer, der kan ligestilles hermed.

Stk. 2. Udgifter til bistand i skattesager kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen.

§ 2. Udgifter efter § 1 dækkes, når de vedrører domstolsbehandling af et spørgsmål, der efter sin art kan indbringes for landsskatteretten. Dette gælder dog ikke for klagesager om vurdering af fast ejendom.

§ 3. Ved opgørelsen af de dækningsberettigede udgifter kan medregnes retsafgifter, udgifter til syn og skøn samt udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.

...

Stk. 6. Krav på omkostningsdækning efter denne lov kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan heller ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

...”

Af forarbejderne til loven, jf. lovforslag nr. L 134 af 16. marts 1984, de almindelige bemærkninger, 1. afsnit, fremgår blandt andet:

”Lovforslaget skal ses på baggrund af den dom, som østre landsret afsagde den 18. juni 1982, hvor der blev givet en skatteyder medhold i, at udgifter til advokat- og revisorbistand, som var afholdt til førelse af en skattesag for domstolene, var fradragsberettigede ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.
...”

Reglerne om omkostningsdækning blev videreført i skattestyrelsesloven ved lov nr. 238 af 2. april 1997 om ændring af bl.a. skattestyrelsesloven, hvorved bestemmelserne fik følgende ordlyd (lovens § 1, nr. 9):

”Kapitel 3 A

Omkostningsdækning

§ 33 A. Der ydes et tilskud til dækning af udgifter, som den skattepligtige har betalt for sagkyndig bistand m.v. ved klage efter denne lov til skatteankenævnet eller til Landsskatteretten eller ved domstolsprøvelse af en sådan afgørelse. Tilskud ydes dog ikke vedrørende afgørelser om vurdering af fast ejendom.

Stk. 2. Krav på tilskud efter stk. 1 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan heller ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

§ 33 B. Tilskudsberettiget er følgende udgifter, når de er betalt:

- 1) Udgifter til sagkyndig bistand, medmindre den sagkyndige er ansat hos den, som skattesagen vedrører.
- 2) Retsafgifter bortset fra gebyret til Landsskatteretten, jf. § 25, stk. 4.
- 3) Udgifter til syn og skøn.
- 4) Udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.

Ved lov nr. 464 af 31. maj 2000 om ændring af bl.a. skattestyrelsesloven, § 1, blev ordningen udvidet til også at omfatte pålagte sagsomkostninger. Kapitlet fik i den forbindelse følgende ordlyd:

”Kapitel 3 A

Omkostningsgodtgørelse

§ 33 A. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 33 B, har betalt til sagkyndig bistand m.v., som nævnt i § 33 C i de sager, som er nævnt i § 33 D.

Stk. 2. Godtgørelsen er dog på 85 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen vil ændre en kommunal ansættelse, jf. § 14, stk. 4, 2. pkt., eller den centrale told- og skatteforvaltning af egen drift vil ændre en afgørelse truffet af den regionale told- og skatteforvaltning, eller told- og skatteforvaltningen forelægger en skatteankenævnskendelse eller en ejendomsvurdering for Ligningsrådet til ændring, jf. § 14, stk. 5, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretskendelse for landsretten, eller Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret. Godtgørel-

sen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis told- og skatteforvaltningen, Ligningsrådet, landsretten eller Højesteret.

Stk. 3. Landsskatteretten kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en landsskatteretssag, jf. § 30, skal godtgøres fuldt ud. Tilsvarende kan Ligningsrådet bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en sag om bindende forhåndsbesked ved Ligningsrådet, jf. § 20 B, stk. 5, skal godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan heller ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

§ 33 C. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de er betalt:

...

5) Pålagte sagsomkostninger.

..."

Af de specielle bemærkninger til bestemmelserne, jf. lovforslag nr. L 267 af 5. april 2000, fremgår følgende:

"Til § 33 A

...

Til stk. 4

Bestemmelsen om, at krav på omkostningsgodtgørelse ikke kan sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages eller gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning er kun ændret redaktionelt i forhold til de gældende regler.

...

Til § 33 C

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer til de gældende regler, bortset fra nr. 5 om pålagte sagsomkostninger og nr. 6 om udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en skatte- eller afgiftspligtig bør gå videre med sin sag.

For så vidt angår pålagte sagsomkostninger - det foreslåede nye nr. 5 - følger det af retsplejelovens § 312, at den tabende part er pligtig at erstatte modparten de ham ved retssagen påførte udgifter, for så vidt parterne ikke selv har truffet en anden overenskomst, eller retten i særlige omstændigheder finder skellig grund til at gøre afvigelse fra denne regel.

Domstolene foretager en skønsmæssig vurdering i hvert enkelt tilfælde af rimeligheden af de udgifter, som den vindende part har afholdt, og fastsætter herefter de pålagte sagsomkostninger.

Baggrunden for forslaget er at lette den skatte- eller afgiftspligtiges økonomiske byrder ved at skulle føre en skatte- eller afgiftssag. I den skatte- eller afgiftspligtiges vurdering af de økonomiske risici ved at skulle gå videre med en landsskatteretskendelse til domstolene indgår normalt - som et betydeligt element - risikoen for at blive pålagt at skulle betale sagsomkostningerne til modparten. Den skatte- eller afgifts-

pligtige kan nogenlunde skønne over størrelsen af sine egne afholdte omkostninger, mens den pågældende kun med betydelig usikkerhed kan skønne over Skatteministeriets omkostninger i forbindelse med sine overvejelser om, hvorvidt sagen skal føres. Usikkerheden kan have væsentlig betydning for den pågældende skatte- eller afgiftspligtige, da denne ikke kan vide, om de samlede omkostninger kan blive større, end vedkommende kan tåle.

På den baggrund foreslås det, at der også ydes omkostningsgodtgørelse til pålagte sagsomkostninger.
..."

Ved lov nr. 388 af 6. juni 2002 om ændring af bl.a. skattestyrelsesloven, § 1, nr. 1 og 4, blev betingelsen om, at en udgift omfattet af lovens § 33 C skulle være betalt, for at udgiften kunne kræves godtgjort, afskaffet.

Af de specielle bemærkninger til bestemmelserne, jf. lovforslag nr. L 54 af 17. januar 2002, fremgår følgende:

"

Til § 1

Til nr. 1

...

Efter forslaget er det ikke længere en betingelse, at udgifterne faktisk er betalt. Efter forslaget er det tilstrækkeligt, at det kan dokumenteres, at udgifterne skal betales ifølge regning. Baggrunden for denne ændring af godtgørelsesordningen er, at det ikke forekommer rimeligt at påføre den skatte- eller afgiftspligtige udgifter til og eventuelt besvær med finansiering af udgifterne til den sagkyndige bistand mv., når disse udgifter - som udgangspunkt - alligevel vil blive godtgjort - i hvert fald med 50 pct.

...

Til nr. 4

Ændringen er alene en konsekvens af, at det efter forslaget ikke længere er en forudsætning for at opnå godtgørelse, at udgifterne har været betalt. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne under nr. 1.

..."

Ved lov nr. 427 af 6. juni 2005 blev bestemmelserne videreført i skatteforvaltningsloven.

Anbringender

Skatteministeriet har i sit første skriftlige indlæg af [REDACTED] anført følgende:

"2. SKATTEMINISTERIETS ARGUMENTATION

2.1 Skatteforvaltningsloven

Det følger af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, at der ydes en godtgørelse på 50 % af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge

regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand mv. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. De godtgørelsesberettigede udgifter fremgår af skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 1-6. Det følger af § 54, stk. 1, nr. 5, at godtgørelsesordningen også omfatter pålagte sagsomkostninger.

Reglerne om omkostningsgodtgørelse i skattesager blev indført ved lov nr. 233 af 23. maj 1984 om omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager. Som lovens titel indikerer, var det alene udgifter til sagkyndig bistand, der var omfattet og altså ikke pålagte sagsomkostninger. Reglerne om omkostningsgodtgørelse blev senere videreført i skattestyrelsesloven, jf. § 1, nr. 9, i lov nr. 238 af 2. april 1997 om ændring af skattestyrelsesloven, ligningsloven mv. Godtgørelse for pålagte sagsomkostninger blev ikke i den forbindelse omfattet af ordningen.

Af de specielle bemærkninger (§ 1, nr. 8, i lovforslag nr. 121 af 11. december 1996) fremgår blandt andet:

”Tilskuddet ydes alene til udgifter, der er afholdt og betalt af den skattepligtige, som skattesagen vedrører. Det har sammenhæng med, at tilskuddet erstatter en fradragsret for disse udgifter. At udgifterne skal være betalt, før tilskud ydes, er begrundet i de administrative fordele for det offentlige, der er forbundet hermed.”

Efter den oprindelige ordning var det altså en betingelse for udbetaling af omkostningsgodtgørelse, at den godtgørelsesberettigede havde betalt den pågældende udgift.

Godtgørelsesordningen blev ved lov nr. 464 af 31. maj 2000 udvidet til også at omfatte pålagte sagsomkostninger (nu skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 5).

Af de specielle bemærkninger til bestemmelsen (§ 1 i lovforslag nr. 267 af 5. april 2000) fremgår blandt andet, at baggrunden for forslaget er at lette skatteyderens økonomiske byrder ved at skulle føre en skatte- eller afgiftssag. Ifølge de specielle bemærkninger er det forbundet med usikkerhed, hvor store udgifter skatteyderen kan blive pålagt at betale til Skatteministeriet, og da denne usikkerhed kan have væsentlig betydning for skatteyderen, fordi skatteyderen ikke kan vide, om de samlede omkostninger kan blive større, end skatteyderen kan tåle, blev reglen om omkostningsgodtgørelse for pålagte sagsomkostninger indført.

Ved lov nr. 388 af 6. juni 2002 (§ 1, nr. 1) blev betingelsen om, at en udgift skulle være betalt, for at udgiften kunne kræves godtgjort, afskaffet.

I de specielle bemærkninger (lovforslag nr. 54 af 17. januar 2002) er det om baggrunden for afskaffelsen af betingelsen anført:

”Efter de gældende regler kan omkostningsgodtgørelse alene ydes, såfremt den skatte- eller afgiftspligtige kan godtgøre, at denne har betalt de godtgørelsesberettigede udgifter til sagkyndig bistand mv.

Efter forslaget er det ikke længere en betingelse, at udgifterne faktisk er betalt. Efter forslaget er det tilstrækkeligt, at det kan dokumenteres, at udgifterne skal betales ifølge regning. Baggrunden for denne ændring af godtgørelsesordningen er, at det ikke forekommer rimeligt at påføre den skatte- eller afgiftspligtige udgifter til og eventuelt besvær med finansiering af udgifterne til den sagkyndige bistand mv., når disse udgifter - som udgangspunkt - alligevel vil blive godtgjort - i hvert fald med 50 pct.”

Formålet var altså at sikre, at den godtgørelsesberettigede ikke skulle belemres med udgifter til og eventuelt besvær med finansieringen af udgifterne til den sagkyndige bistand mv., når disse udgifter alligevel ville blive dækket med mindst 50 %.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, at den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 ikke kan sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, har været gældende siden indførelsen af godtgørelsesordningen. Det fremgår ikke af forarbejderne (lovforslag nr. 134 af 16. marts 1984), hvad der er begrundelsen for forbuddet imod retsforfølgning om modregning. Uden holdepunkter for andet, må det antages, at forbuddet tager sigte på at sikre, at den godtgørelsesberettigede ikke bliver afskåret fra at bruge godtgørelsen til betaling af den udgift, som godtgørelsen angår.

I forarbejderne står der ingenting om, at modregningsforbuddet skulle gælde konneks modregning. Det gør der heller ikke i forarbejderne til de efterfølgende lovændringer, hvorved ordningen blev udvidet til også at omfatte pålagte sagsomkostninger, og hvorved reglerne blev videreført med skattestyrelsesloven og senere med skatteforvaltningsloven.

Det ligger dermed fast, at der ingen holdepunkter er for, at lovgivningsmagten skulle have fundet det påkrævet, at modregningsforbuddet skal udstrækkes til at omfatte *konneks* modregning. Som der vil blive redegjort for i det følgende, indebærer fraværet af sådanne holdepunkter, at man må falde tilbage på den almindelige regel, nemlig at et modregningsforbud ikke omfatter konneks modregning.

2.2 Modregningsforbuddet omfatter ikke konneks modregning

krav på delvis godtgørelse for pålagte sagsomkostninger og Skatteministeriets krav på betaling af de samme sagsomkostninger er – netop – konnekse, eftersom det førstnævnte krav er *direkte* afledt af det sidstnævnte krav.

Som landsretten vil kunne se i de domme, jeg gennemgår nedenfor, går den almindelige regel ud på, at et forbud mod modregning ikke kan udstrækkes til at omfatte konneks modregning, og det gælder uanset om et modregningsforbud følger af uskrevne principper eller af en lov-

bestemmelse. For at et modregningsforbud kan udstrækkes til også at omfatte konneks modregning, kræves der klare holdepunkter herfor.

Den første dom, jeg vil gennemgå, nemlig UfR 2021.3497 H, vedrører forbuddet mod udlæg i erstatning eller godtgørelse for invaliditet eller tab af forsøger i retsplejelovens § 513, stk. 1. Dommen er et relevant præjudikat, fordi det er fast antaget, at et forbud mod retsforfølgning også indebærer et forbud mod modregning, og dommen viser, at et modregningsforbud ikke omfatter konneks modregning.

Spørgsmålet for Højesteret, der afgjorde sagen som tredje instans, var, om Tryg Forsikring A/S kunne modregne sit krav på sagsomkostninger i skadelidtes krav på erstatning. Skadelidte var i 2008 involveret i en voldsepisode på sin ferie, hvilket førte til, at han fik et varigt mén på 8 %. Han anlagde sag mod Tryg Forsikring A/S, fordi selskabet havde afvist at dække hans krav på betaling i henhold til hans rejseforsikring i selskabet. Skadelidtes krav var opgjort til 1.039.875 kr., hvoraf ca. 30.000 kr. vedrørte godtgørelse for varigt mén. Tryg Forsikring A/S blev fri-fundet, fordi landsretten fandt, at det ikke var godtgjort, at skadelidte var rette fordringshaver for kravet, som han havde overdraget til et selskab, og som herefter var blevet overdraget flere gange til andre selskaber. Skadelidte blev pålagt at betale 200.000 kr. i sagsomkostninger til Tryg Forsikring A/S, men han betalte ikke beløbet. I forbindelse med inddrivelsen af sagsomkostningerne afgav skadelidte en insolvenserklæring.

I en senere anlagt sag fandt landsretten, at skadelidtes krav på ca. 154.000 kr. var dækket af hans to ulykkesforsikringer i Tryg Forsikring A/S. For Højesteret angik sagen alene, om Tryg Forsikring A/S i skadelidtes krav kunne modregne sit krav på de sagsomkostninger, som skadelidte var pålagt at betale i sagen vedrørende rejseforsikringen. Højesteret fandt, at Tryg Forsikring A/S kunne modregne kravet på sagsomkostninger i skadelidtes krav på godtgørelse for varigt mén. Af Højesterets begrundelse fremgår blandt andet:

”A's krav på betaling af godtgørelse for mén og Tryg Forsikrings modkrav på betaling af sagsomkostninger har baggrund i samme forsikringsbegivenhed på ... i 2008, hvor A kom til skade. Hændelsen førte således til, at A anlagde to sager, først sagen vedrørende rejseforsikringen, hvor Tryg Forsikrings krav på sagsomkostninger opstod, og dernæst denne sag vedrørende de to ulykkesforsikringer, hvor A har fået medhold i sit krav mod Tryg Forsikring. I sagen vedrørende rejseforsikringen indgik krav om mén godtgørelse, og sagen om ulykkesforsikringerne har alene angået mén godtgørelse. Selv om de to retssager har angået forskellige forsikringsaftaler mellem parterne, finder Højesteret under de anførte omstændigheder, at kravene har en så nær sammenhæng, at Tryg Forsikring kan modregne sit krav på sagsomkostninger i A's krav på godtgørelse for mén. Bestemmelserne i retsplejelovens § 513, stk. 1, og forsikringsaftalelovens § 123 kan ikke føre til et andet resultat.” (min understregning)

Som det fremgår af begrundelsen, ændrede den omstændighed, at retssagerne angik to forskellige forsikringsaftaler ikke ved, at kravene var

konnekse, jf. ordene *"en så nær sammenhæng"*. Det vender jeg tilbage til under pkt. 2.3.3.

I note 1 til dommen henvises blandt andet til UfR 1940.1029 H, der er endnu et eksempel på, et forbud mod modregning ikke omfatter konneks modregning.

Med dommen fastslog Højesteret, at en mand, der skyldte sin tidligere ægtefælle underholdsbidrag, kunne betale de skyldige underholdsbidrag ved at modregne med sagsomkostninger, som hun i en retssag var blevet pålagt at betale til ham. Højesteret stadfæstede dommen med henvisning til landsrettens begrundelse, der lød sådan:

"Under Hensyn til Modkravets Beskaffenhed og til, at der ved den Maade, hvorpaa Appellanten søger det gennemført, er levnet Indstævnte fuldt tilstrækkelige Midler til hendes Underhold, findes Appellanten at have været berettiget til at fradrage de 75 Kr. i det af ham betalte Bidrag, og hans Paastand vil derfor være at tage til Følge."

Dommen viser altså – ligesom UfR 2021.3497 H – at et modregningsforbud ikke omfatter modregning med konneks krav.

Der er også flere eksempler fra landsretspraksis, der viser, at et forbud mod modregning ikke omfatter konneks modregning.

I UfR 1986.212 V var spørgsmålet, om en mand kunne modregne sit krav på erstatning over for sin tidligere ægtefælle i det beløb, han skyldte hende i underholdsbidrag. Mandens erstatningskrav var opstået, fordi den tidligere ægtefælle havde stjålet noget af hans dyre indbo – blandt andet to persiske tæpper og seks kinesiske stole – som hun efterfølgende solgte videre. Løgstør Kommune indtrådte i den tidligere ægtefælles krav på underholdsbidrag, og da manden ville modregne, protesterede kommunen. Fogedretten var lydhør over for kommunens protest. Det fremgår af fogedrettens begrundelse:

"Da det i retspraksis fast antages, at krav på underholdsbidrag ikke kan mødes med modregning med ukonneks krav, og da hovedfordringen ikke længere tilhører den person modregning gøres gældende overfor vil udlægget være at stadfæste."

Det var manden ikke tilfreds med, så han appellerede afgørelsen til landsretten. I modsætning til fogedretten fandt landsretten, at manden kunne foretage modregning. Af landsrettens begrundelse fremgår:

"Ved afgørelsen af, om der bør gives appellanten adgang til - uanset hovedkravets beskaffenhed - at foretage modregning i hovedkravet med sit erstatningskrav, lægger landsretten vægt på, at modkravet er et erstatningskrav opstået som følge af, at ægtefællen har afhændet indbogenstande, som tilhørte appellanten, og at hun herved har indvundet beløb, som er eller kunne være anvendt til hendes underhold i den periode, bidragene vedrører."

I hvert fald under disse omstændigheder finder landsretten, at der er en sådan sammenhæng mellem ægtefællens krav på underholdsbidrag og appellanten krav på erstatning, at appellanten uanset hovedkravets beskaffenhed, bør have adgang til fuldtud at modregne sit erstatningskrav i kravet på underholdsbidrag. Da appellanten erstatningskrav nu er fastslået ved dom, tager landsretten herefter appellanten påstand til følge” (min understregning)

I en nyere landsretsdom – I FED2020.275 V – tog landsretten stilling til, om det udtrykkelige modregningsforbud i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., hindrede konneks modregning. I sagen havde Patientskadenævnet truffet afgørelse om, at en region skulle betale godtgørelse på ca. 200.000 kr. til skadelidte som følge af en patientskade, der havde medført varigt mén. Skadelidte blev herefter tilkendt ca. 100.000 kr. i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Afgørelsen om erstatning for varigt mén blev efterfølgende ændret, og skadelidte blev pålagt at tilbagebetale den udbetalte godtgørelse på ca. 200.000 kr. til regionen. Regionens modregnede skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i regionens krav på tilbagebetaling af den udbetalte godtgørelse.

Skadelidte protesterede, da han var af den opfattelse, at regionen – som følge af modregningsforbuddet i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt. – var afskåret fra at foretage modregning.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 1. pkt., at godtgørelse og erstatning kan kræves betalt en måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse. Er det, forinden endelig opgørelse kan finde sted, givet, at skadevolderen i alt fald skal betale en del af det krævede beløb, kan denne del forlanges udbetalt efter reglerne i 1. pkt. Og så kommer den for sagen centrale del af bestemmelsen, nemlig 3. pkt. Her står der, at et sådant beløb og beløb, der er udbetalt som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, *ikke* senere kan kræves tilbagebetalt eller *modregnet* i andre erstatningsposter. Præcis som det er tilfældet for skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, er forarbejderne til erstatningsansvarslovens § 16 tavse med hensyn til spørgsmålet, om den lovfæstede modregning omfatter konneks modregning eller ej.

Landsretten fandt, at regionen kunne modregne. Af landsrettens begrundelse fremgår blandt andet:

”Fordringerne udspringer af samme retsforhold, og de øvrige betingelser for konneks modregning er opfyldt. Da bestemmelserne i dagældende lov om klage- og erstatningsadgang indenfor sundhedsvæsenets § 33, stk. 4, erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., og retsplejelovens § 513 ikke hindrer regionens modregningsret i et tilfælde som det foreliggende, tager landsretten regionens principale påstand til følge.”

Landsretten fandt dermed, at det udtrykkelige modregningsforbud i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., ikke hindrede konneks modregning.

De afgørelser, jeg har gennemgået ovenfor, viser entydigt, at der kan ske konneks modregning, uanset om der i loven er forbud mod retsforfølgning og dermed modregning, eller om der i loven er et udtrykkeligt modregningsforbud. Jeg har ikke kunnet finde et eksempel i retspraksis, hvor domstolene har fastslået, at et modregningsforbud kunne udstrækkes til at omfatte konneks modregning.

Jeg vil nu gå til litteraturen, hvori det – siden ruder konge var knægt – har været fast antaget, at forbud mod retsforfølgning og modregning ikke afskærer konneks modregning, medmindre der er konkrete holdepunkter for, at forbuddet *også* omfatter modregning med et *konnekst* krav. I min gennemgang af litteratur er jeg ikke stødt på en forfatter, der har haft en anden opfattelse, end de forfattere, jeg citerer nedenfor.

I Knud Illum: Modregning i konkurs (1934, side 212ff) er der en omtale af en tysk dom, hvori det blev fastslået, at konneks modregning var udelukket, når der var et "eksekutionsforbud" i loven. Ifølge Knud Illum må hovedreglen efter dansk ret være sådan, at der kan ske konneks modregning, uanset om der er forbud mod retsforfølgning. Ifølge Knud Illum skal der være klare holdepunkter for, at det har været lovgivers hensigt, at *også* konneks modregning skal være afskåret.

Knud Illum formulerede det sådan:

"Efter dansk Ret maa det da ogsaa anses som Hovedregel, at konnekse Fordringer kan bringes i Modregning uanset et muligt Eksekutionsforbud med Hensyn til den modstaaende Fordring. [...] Kun hvor der er særlig Grund til at antage, at det har været Lovgiveren magtpaaliggende, at Kravet sikres den paagældende rent abstrakt, maa man antage lignende Regler som i tysk Ret." (mine understregninger)

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske konneks modregning over for udlægsbeskyttede fordringer, er også behandlet af Henry Ussing i Dansk Obligationsret, almindelig del (3. udgave, 1946, side 411-412):

"a. Ofte opstilles den Regel, at Modregning ikke kan kræves overfor Fordringer, der ikke kan være Genstand for Udlæg. Da Modregning kan siges at medføre, at den Part, der modregner, tager Fyldestgørelse for Modkravet i Hovedfordringen, ligger det nær at udvide Eksekutionsfritagelserne til Modregningstilfælde. Der kan dog ikke drages en bindende Slutning. Reglen kan ialfald ikke gennemføres fuldtud, hvor de to Fordringer er konnekse eller Modregning er aftalt, jfr. ndfr §37.1. Men selv bortset herfra kan den næppe fastholdes helt." (min understregning)

Og igen på side 428:

"Endvidere kan Modregning med konnekse Krav efter Omstændighederne ske overfor Hovedfordringer, der ikke kan mødes med almindelige Modkrav, jfr. ovfr S. 412 f."

Af Bernhard Gomard: Obligationsretten i en nøddeskal (3. hæfte, 1973, side 347), fremgår:

”Modregning har betydelig lighed med tvangsfuldbyrdelse. Hvor udlæg i hovedfordringen er udelukket, har retspraksis i almindelighed også anset modregning for udelukket. I Arvelovens § 62 er således bestemt, at båndlagt arv er unddraget arvingens rådighed og retsforfølgning. Fritagelsen for kreditorfølgning omfatter også uhævede renter i indtil 6 måneder efter forfaldsdagen. Modregning er uomtalt i § 62, men i UfR 1965.408 H (1965B.254) er antaget, at et aktieselskabs modregning af udbyttet af en båndlagt aktiepost med krav på aktionæren er i strid med båndlæggelsens formål og derfor ikke kan finde sted.

Grundsætningen om, at fritagelse for udlæg også fører til fritagelse for modregning kan ikke gennemføres undtagelsesfrit. Bestemmelsen i § 509 kan således ikke praktiseres ved modregning, da hverken fogeden eller nogen anden myndighed som ved udlæg er inddraget i fyldestgørelsen. Selve grundlaget for udstrækningen af udlægsfritagelsen til modregning er usikkert for så vidt angår konnekse krav, fordi modregning med sådanne krav ikke ganske kan ligestilles med udlæg for gæld. Særligt stærke grunde taler for at tillade konneks modregning, jfr. Nedenfor under pkt. 5.1. I UfR 1956.134, som er nærmere omtalt under pkt. 4.2.1., er da f.eks. også antaget, at udlægsfritagelsesreglen i Retsplejelovens § 513 i hvert fald ikke udelukker enhver modregning i tjenstemandsløn.” (mine understregninger)

Og på side 356, der hører under pkt. 5.1, som der henvises til i citatet umiddelbart ovenfor:

”Konneksitetsbegrebet omfatter også oprindelsesfællesskab mellem fordringer, der ikke er ydelse og vederlag ifølge samme kontrakt, således f.eks. lønkrav ctr. krav om erstatning for skade på arbejdsgiverens ting, underholdskrav ctr. sagsomkostninger i retstvist om kravet etc. Også sådanne oprindelsesfællesskaber har retspraksis tillagt betydning som bærere af en udvidet modregningsret, jfr. UfR 1956.134 og 1940.1029 H, begge omtalt ovenfor under pkt. 3. Domstolene har vel fundet det stødende og ubilligt over for den ene part, om han skulle betale, mens den anden - som tilfældet ofte ville være, hvis modregning var udelukket - kunne gå fri for at opfylde sine forpligtelser, fordi retsforfølgning var uigennemførlig på grund af trangsbeneficiet, eller fordi retslig inkasso i den foreliggende situation ville være særlig pinagtig eller belastende for parterne, jfr. således afgørelserne i UfR 1940.1029 H om underholdsbidrag og i UfR 1971.879 om bod i arbejdsforhold. Skønt de synspunkter, der synes at kunne motivere opstillingen af særregler om en videre adgang til modregning med konnekse modkrav end med andre krav, således er ret forskelligartede ved forskellige former for konneksitet, er indholdet af særreglerne i det store og hele fælles.

Torsten Iversen er også af den opfattelse, at retsforfølgningsforbud og dermed modregningsforbud ikke gælder for konneks modregning, jf. Obligationsret, 3. del (3. udgave, 2018, side 294):

”Det er af væsentlig betydning for en kreditor, der har krav på f.eks. løn, feriepenge eller underholdskrav, der er nødvendige til dækning af leveomkostninger, får opfyldt sit krav ved effektiv betaling. Sådanne krav er derfor som udgangspunkt fritaget for modregning, jf. ovenfor i afsnit 4.4. Dette udgangspunkt om fritagelse for modregning gælder ikke, hvor kravet imod kreditor er konnekst. Hensynet til kreditor krydses her af hensynet til, at vederlaget for de ydelser, han har kontraheret om, og i almindelighed også andre modkrav, hvis opståen har nær forbindelse med tilblivelsen af kreditors fordring (hovedkravet), rimeligvis bør dækkes af ham, jf. de afgørelser om løn og underholdskrav, som er nævnt ovenfor i afsnit 4.4 og 5.1.3.”

Af Bo Von Eybens og Peter Mortensens Lærebog om Obligationsret II (5. udgave, 2022, side 182) fremgår:

”4.4.3.1. Hovedfordringer, der er fritaget for udlæg og/eller øremærket til bestemte formål

Som anført i afsnit 4.1, er modregning en form for privat tvangsfuldbyrdelse, da hovedmanden – hvis modregningsbetingelserne er opfyldt – ikke kan modsætte sig modregningen. Som følge heraf må der – for at varetage de samme beskyttelseshensyn som udlægsfritagelsen varetager – antages at gælde en almindelig regel om, at modregning er udelukket, hvis hovedfordringen er undtaget fra udlæg. Udlægsfritagelsen er bl.a. begrundet i hensynet til, at hovedmanden bør sikres mulighed for at benytte fordringens ydelse til bestemte >>øremærkede<< (typisk forsørgelsesmæssige) formål. Dette gælder bl.a. fordringer på endnu ikke udbetalt løn, jf. rpl. § 511, fordringer på underholdsbidrag og krav på social pension eller understøttelse, jf. rpl. § 512, stk. 2, og 3, samt fordringer på erstatning og invaliditet og tab af forsørger, jf. rpl. § 513. [...]” (min understregning)

Bo Von Eyben og Peter Mortensen er altså enige i, at der gælder en almindelig regel om, at modregning er udelukket, hvis hovedfordringen er undtaget fra udlæg. Forfatterernes opfattelse af, hvilken betydning konneksitet har for adgangen til at modregne, fremgår af side 189:

”4.5.7. Ret til effektiv betaling?

For så vidt angår de i afsnit 4.4.3.1. omtalte hovedfordringer, som er beskyttet mod udlæg og dermed som udgangspunkt tillige beskyttet mod opfyldelse ved modregning, må udgangspunktet fraviges i det omfang at der kan tænkes at bestå er (rettelig ”et”) modkrav, der er konnekst med en sådan beskyttet fordring. Baggrunden herfor er, at hovedmanden rimeligvis må dække de modkrav, som han har medvirket ved stiftelsen af i forbindelse med tilblivelsen af det beskyttede hovedkrav.” (min understregning)

Gennemgangen af litteraturen ovenfor viser, at Knud Illum, Henry Using, Bernhard Gomard, Torsten Iversen samt Bo von Eyben og Peter Mortensen alle er enige om, at der kan ske konneks modregning, selv om der er forbud mod retsforfølgning og dermed forbud mod modregning. Den samme opfattelse deles også af forfatterne i den socialretlige litteratur.

I Modregningsproblemer i socialretten af Jon Andersen (UfR 1985B.17) fremgår under overskriften "Konnekse krav", at når kravene udspringer af samme retsforhold, *"kan modregning ske, uanset at gensidighedsbetingelsen ikke er opfyldt og overfor krav, der ellers er friholdt for modregning"*.

I overensstemmelse hermed fremgår det af Mikael Kielbergs Socialret (1. udgave, 2000, side 187), at *"uanset forbud mod kreditorfølgning, som findes i næsten alle sociale love, kan der modregnes i krav på en ydelse, når ydelse og modkrav er konnekse."*

Som det er antaget af Bernhard Gomard, vil det stride imod den almindelige retsfølelse, hvis et forbud mod modregning udstrækkes til at omfatte konneks modregning. At indrømme kreditor ret til at foretage konneks modregning vil typisk heller ikke virke imod det formål, som modregningsforbuddet tager sigte på. Hvis et modregningsforbud skal anses for at omfatte konneks modregning, må det derfor også kræve klare holdepunkter for, at det med Knud Illums ord har været lovgivningsmagten magtpåliggende at udstrække modregningsforbuddet til at omfatte konneks modregning.

Som et eksempel på, at konkrete holdepunkter for, at et modregningsforbud også omfatter konneks modregning, kan nævnes forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 8 b, stk. 4, hvoraf fremgår, at en skyldner ikke kan påberåbe sig ret til modregning i udbetalingsbeløb, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger mv. Af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 232 af 5. maj 2021 (afsnit 2.8.2) fremgår, at § 8 b, stk. 4, er *"udtryk for en fravigelse af de almindelige obligationsretlige principper om modregning"*, og at det blev foreslået, at bestemmelsen skulle gælde for *"alle former for modregning, dvs. både modregning i almindelighed (med ikke-konnekse krav) og også den særlige konnekse modregning"*.

Samme eller tilsvarende holdepunkter findes ikke med hensyn til modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8. Formålsbetragtninger taler heller ikke for, at forbuddet skulle kunne udstrækkes til at omfatte konneks modregning. Tværtimod taler formålsbetragtninger entydigt for, at der kan ske konneks modregning.

I tilknytning hertil bemærkes, at (konneks) modregning med de pålagte sagsomkostninger, der begrunder den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse for de pålagte sagsomkostninger, ikke strider imod det hensyn, som antagelig må begrunde modregningsforbuddet, eftersom den konnekse modregning medfører, at den godtgørelsesberettigede – krone for krone – frigøres for de skyldige sagsomkostninger, som godtgøres. Modregningen sikrer ligefrem, at godtgørelsen for pålagte sagsomkostninger kommer til at tjene til, at den godtgørelsesberettigede bliver frigjort for den økonomiske byrde, der er forbundet med de pålagte sagsomkostninger, og at godtgørelsen ikke kommer til at tjene til fyldestgørelse af krav, der er godtgørelsesinstituttet uvedkommende. Dette harmonerer fuldt ud med baggrunden for, at godtgørelsesordningen blev udvidet til også at gælde pålagte sagsomkostninger, jf. de specielle bemærkninger til § 1 i lovforslag nr. 267 af 5. april 2000).

Modregningen er også i overensstemmelse med formålet bag lovændringen i 2002 (lov nr. 388 af 6. juni 2002), hvorved betingelsen om faktisk betaling af den udgift, der søges godtgørelse for, blev afskaffet. Som beskrevet ovenfor fremgik det netop af de specielle bemærkninger, at formålet med lovændringen var at undgå, at skatteyderen (lovforslag nr. 54 af 17. januar 2002) skulle belemres med udgifter og vanskeligheder med finansieringen af udgifterne. Som nævnt indebærer den konnekse modregning netop, at skatteyderen bliver frigjort for et beløb svarende den del af de pålagte sagsomkostninger, som godtgøres, og som skatteyderen altså ikke vil skulle fremskaffe finansiering til for at kunne betale de pålagte sagsomkostninger.

Af de nævnte grunde er [redacted] interesse i en effektiv betaling af den delvise godtgørelse for pålagte sagsomkostninger heller ikke beskyttelsesværdig. [redacted] krav om effektiv betaling er dermed mod Bernhard Gomards ord "stødende og ubilligt". Når [redacted] kræver effektiv betaling, så skyldes det som nævnt, at han vil bruge pengene på alt andet end at betale nogen del af de penge, som han skylder statskassen. Han vil som nævnt ikke engang betale statskassen den del af sagsomkostningerne, som han får godtgjort af statskassen.

I fraværet af holdepunkter for, at modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, skulle kunne udstrækkes til at omfatte konneks modregning, bør det fastslås, at Skatteforvaltningen er berettiget til at opfylde [redacted] krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger ved modregning med Skatteministeriets krav på de selvsamme sagsomkostninger.

2.3 [redacted] indsigelser kan ikke føre til et andet resultat

2.3.1 *Der er ikke givet et bindende tilsagn om effektiv betaling*

Det fremgår af Skattestyrelsens afgørelse af [redacted] (bilag 3, side 2) under overskriften "Modregning":

"Modregning

Vi gør opmærksom på, at udbetalingen kan blive brugt til at dække en eventuel gæld til det offentlige".

Skattestyrelsen har altså taget et *udtrykkeligt* forbehold for modregning. Allerede derfor har Skattestyrelsens afgørelse *ikke* givet [redacted] et løfte eller nogen retsbeskyttet forventning om, at hans krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger ikke ville blive opfyldt ved modregning.

2.3.2 *Skyldige sagsomkostninger til Skatteministeriet udgør gæld til det offentlige*

Skyldige sagsomkostninger til Skatteministeriet udgør gæld til det offentlige, og kravet er omfattet af gældsinddrivelsesloven, jf. UfR 2020.266 H. I sagen fandt Højesteret, at Advokatnævnet var omfattet af begrebet det "offentlige" i gældsinddrivelseslovens forstand. Når Advokatnævnets krav på sagsomkostninger anses for gæld til det offentlige, er skyldige sagsomkostninger til Skatteministeriet naturligvis også gæld til det offentlige. Det er derfor ikke rigtigt, når [redacted]

(svarskriftet side 2, 1. afsnit) anfører, at ”de skyldige sagsomkostninger ikke er gæld til det offentlige”.

2.3.3 Der foreligger konneksitet

Det er heller ikke korrekt, at kravene ikke udspringer af samme retsforhold, fordi Skatteministeriets krav på sagsomkostninger har hjemmel i retsplejelovens regler, mens [REDACTED] krav på omkostningsgodtgørelse følger af skatteforvaltningslovens regler.

Sagen er et skoleeksempel på, hvad der er konnekt, fordi [REDACTED] krav på omkostningsgodtgørelse er direkte afledt af Skatteministeriets krav på sagsomkostninger. [REDACTED] krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger, er kommet til eksistens, fordi han er blevet pålagt at betale sagsomkostninger til Skatteministeriet.

Det er ikke en betingelse for konneksitet, at begge krav udspringer af samme lovbestemmelse eller samme lov, jf. også de domme, jeg har gennemgået ovenfor under pkt. 2.2. I UfR 2021.3497 H fandt Højesteret som nævnt, at sagsomkostninger udmålt med hjemmel i retsplejeloven kunne modregnes i skadelidtes krav i henhold til en forsikringsaftale, fordi kravene havde en ”så nær sammenhæng”. Og dette gjaldt, selv om Tryg Forsikring A/S’ krav på sagsomkostninger udsprang af en retssag vedrørende en anden forsikringsaftale (rejseforsikringen), end den aftale (ulykkesforsikring), som gav skadelidte ret til erstatning. I UfR 1940.1029 H fandt Højesteret, at manden kunne modregne sit krav på sagsomkostninger i den tidligere ægtefælles krav på *underholdsbidrag*. I UfR 1986.212 V fandt landsretten, at ægtefællens krav på underholdsbidrag og mandens krav på erstatning havde en sådan nær sammenhæng, at der kunne ske modregning.

Den foreliggende retspraksis, herunder højesteretspraksis, og litteraturen, som er gengivet ovenfor, efterlader ingen tvivl om, at [REDACTED] krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger, er konnekt med Skatteministeriets krav på betaling af de selvsamme sagsomkostninger.

2.3.4. Modregningsforbud omfatter som udgangspunkt ikke modregning med konnekt krav

[REDACTED] synspunkt om, at der hverken i lovteksten eller forarbejderne er støtte for, at konnekt modregning ikke skulle være omfattet af modregningsforbuddet, bygger på den urigtige antagelse, at et modregningsforbud som udgangspunkt også omfatter konnekt krav. Som jeg har beskrevet ovenfor under pkt. 2.2, er udgangspunktet imidlertid det modsatte, nemlig at modregningsforbud ikke gælder konnekt krav. Konnekt krav er, som nævnt ovenfor under pkt. 2.2, kun omfattet af et modregningsforbud, hvis der er konkrete og klare holdpunkter herfor som f.eks. i forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 8 b, stk. 4.

2.3.5. Der eksisterer ikke en bindende administrativ praksis, som [REDACTED] kan støtte ret på

Afsnit A.A.13.9 i Den juridiske vejledning er blot en gengivelse af, hvad der fremgår af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8’s ordlyd. Der står

ikke noget om, at bestemmelsen også er til hinder for *konneks* modregning. Den omstændighed, at Skattestyrelsen ikke tidligere har foretaget modregning med konnekse krav, konstituerer ikke en fast administrativ praksis, som [REDACTED] kan støtte ret på, jf. f.eks. UfR 2015.915 H.

2.3.6. Der er heller ikke i øvrigt holdepunkter for [REDACTED] krav om effektiv betaling

Citatet i svarskriftet (side 3) fra Skatteforvaltningsloven med kommentarer (2. udgave) af Hans Henrik Bonde, Poul Bostrup og Susanne Dahl, siger ikke noget om, at skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, efter disse forfatteres opfattelse også gælder *konneks* modregning. Der er – ligesom det er tilfældet for afsnittet i Den juridiske vejledning – alene tale om en gengivelse af, hvad der fremgår af ordlyden af § 52, stk. 8.

Det anførte i notat af [REDACTED] (bilag A) er ikke udtryk for andet end, at der består en procesrisiko ved retssagsførelse.”

Skatteministeriet har i sit andet skriftlige indlæg af [REDACTED] anført følgende:

”1. PUNKT 1, 3 OG 4 I [REDACTED] FØRSTE PROCEDU-REINDLÆG

Ministeriet kan i det hele henholde sig til, hvad det har anført i sit første procedureindlæg, pkt. 1 og 2.3.3 samt pkt. 2.3.5.

2. PUNKT 2 I [REDACTED] FØRSTE PROCEDUREIND-LÆG

Til det, der er anført i ministeriets første procedureindlæg, pkt. 2.3.1, bemærkes supplerende:

I Skattestyrelsens afgørelse (bilag 3) står der ikke, at forbeholdet for modregning kun omfatter ”anden” gæld til det offentlige end de sagsomkostninger, som [REDACTED] var blevet pålagt at betale til Skatteministeriet.

Under overskriften ”Modregning” fremgår det, at ”*udbetalingen kan blive brugt til at dække en eventuel gæld til det offentlige*”. En modregning vil selvsagt kun komme på tale, hvis der på betalingstidspunktet (”eventuelt”) består en gæld til det offentlige.

Allerede som følge af det udtrykkelige forbehold for modregning, har Skattestyrelsen ikke givet [REDACTED] et ubetinget løfte eller nogen retsbeskyttet forventning om, at hans krav på delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger ville blive opfyldt ved effektiv betaling.

Der er ingen retskildemæssige holdepunkter for [REDACTED] påstand om, at et forbehold for modregning kun har virkning, hvis forbeholdet er møntet på en bestemt modfordring.

3. PUNKT 5 I [REDACTED] FØRSTE PROCEDUREIND-LÆG

Modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, er ikke til hinder for, at et krav på godtgørelse af pålagte sagsomkostninger op-

fyldes ved (konneks) modregning med de sagsomkostninger, der er ydet godtgørelse for, hvis de (eventuelt) skyldes på tidspunktet for betalingen af omkostningsgodtgørelsen. Herom henholder ministeriet sig til det anførte i ministeriets første procedureindlæg, pkt. 2.1 og pkt. 2.2 samt 2.3.4 med følgende supplerende bemærkninger:

3.1 Skatteforvaltningsloven med kommentarer

Til citatet fra Skatteforvaltningsloven med kommentarer (2. udgave) af Hans Henrik Bonde, Poul Bostrup og Susanne Dahl, der fremgår af [REDACTED] første procedureindlæg (s. 4), bemærkes, at der ikke står noget om, at modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, efter disse forfatters opfattelse skulle være til hinder for, at den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse af pålagte sagsomkostninger, opfyldes ved modregning med de sagsomkostninger, der er ydet godtgørelse for, hvis de (eventuelt) skyldes på tidspunktet for betalingen af omkostningsgodtgørelsen. Forfatterne anfører ikke, at godtgørelse af pålagte sagsomkostninger skal betales effektivt.

Til citatet bemærkes videre, at den foreliggende sag ikke er karakteriseret ved, at [REDACTED] er blevet meddelt afslag på sin ansøgning om delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger, med den begrundelse at han ikke har betalt sagsomkostningerne. Sagen er derimod den, at Skattestyrelsen har truffet afgørelse om, at skal han ydes delvis godtgørelse af pålagte sagsomkostninger, og dette krav på godtgørelse er blevet opfyldt ved modregning, med den følge at han – med et til godtgørelsen svarende beløb – er blevet frigjort for de sagsomkostninger, som han skyldte på tidspunktet for modregningen. Beløbet, som han har fået godtgjort, er således – krone for krone – kommet ham til gode. Han er altså blevet ydet delvis godtgørelse af de pålagte sagsomkostninger.

3.2 Et forbud mod retsforfølgning er også et forbud mod modregning

Med bemærkningerne i det første procedureindlæg (side 5-6) vedrørende de domme og citater fra litteraturen, som Skatteministeriet har henvist til i sit første procedureindlæg, prøver [REDACTED] muligvis at skabe tvivl om, hvorvidt et forbud mod retsforfølgning nu også indebærer et modregningsforbud, og hvad sådan et modregningsforbud i givet fald skulle gå ud på.

Hertil bemærkes:

Retspraksis efterlader ingen tvivl om, at et forbud mod retsforfølgning også udgør et forbud mod modregning. Såvel UfR 2021.3497H, UfR 1940.1029 H og UfR 1986.212 V, der er omtalt i Skatteministeriets første procedureindlæg (s. 5-7), er utvivlsomt baseret på en retsopfattelse, hvorefter et forbud mod retsforfølgning også udgør et forbud mod modregning, da præmisserne for dommene i modsat ville være meningsløse. Det ville f.eks. savne mening, at Højesteret i præmisserne for UfR 2021.3497 H tog stilling til sammenhængen mellem Tryk Forsikrings krav på sagsomkostninger og skadelidtes krav, hvis ikke forbuddene mod retsforfølgning i retsplejelovens § 513, stk. 1, og forsikringsaftalelovens § 123 udgjorde forbud mod modregning.

UfR 1992.498 V er et yderligere eksempel fra retspraksis på, at et forbud mod retsforfølgning udgør et forbud mod modregning. I sagen fandt landsretten, at en mand ikke kunne modregne sit krav mod sin tidligere hustru for forfaldne ydelser på lån i et pengeinstitut i den tidligere hustrus krav på hustrubidrag, som kommunen var indtrådt i. Kommunen gjorde blandt andet gældende, at mandens krav som følge af retsforfølgningsforbuddet i retsplejelovens § 512, stk. 2, ikke kunne bringes i modregning, fordi der ikke var konneksitet mellem hoved- og modkrav, hvad landsretten gav kommunen medhold i.

3.3 Et modregningsforbud omfatter som udgangspunkt ikke konneks modregning

Hverken retspraksis eller litteraturen efterlader nogen tvivl om, at det modregningsforbud, der følger af et forbud mod retsforfølgning, ikke kan udstrækkes til at omfatte konneks modregning, og der kan ikke peges på nogen valid forklaring på, at udgangspunktet skulle være anderledes for et udtrykkeligt modregningsforbud.

Det må herved erindres, at et modregningsforbud, hvad enten det er udtrykkeligt eller følger af et retsforfølgningsforbud, udgør en undtagelse fra et grundlæggende princip, nemlig at en debitor kan indfri sin pengeskyld ved at modregne med penge, som den pågældende selv har krav på hos kreditor. Konneks fordringer indtager en særstilling med hensyn til modregning. En fordring kan f.eks., selv om den er prækluderet, bruges til konneks modregning, jf. UfR 1976.598 V. De hensyn, der begrundet, at et modregningsforbud som en undtagelse til hovedreglen ikke kan udstrækkes til også at omfatte konneks krav, gør sig gældende med den nøjagtig samme styrke, hvad enten modregningsforbuddet følger af et retsforfølgningsforbud eller udtrykkeligt af loven.

For at et modregningsforbud kan udstrækkes så vidt, at det også omfatter konneks modregning, skal der være klare holdepunkter for, at det har været lovgivningsmagtens hensigt.

Et eksempel på, at lovgivningsmagten utvivlsomt har haft en sådan hensigt, kan som nævnt i Skatteministeriets første procedureindlæg (s. 12) findes i forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 8 b, stk. 4 (lovforslag nr. 232 af 5. maj 2021). Forarbejderne efterlader ingen tvivl om, at det var både velovervejet og begrundet, at den foreslåede bestemmelse om modregningsforbud også skulle gælde konneks modregning.

I lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.8.1, er en beskrivelse af gældende ret med hensyn til modregning, herunder konneks modregning. I pkt. 2.8.2 ("*Den foreslåede ordning*") følger herefter indledningsvis en meget detaljeret beskrivelse af de praktiske udfordringer, som en skyldners påberåbelse af en ret modregning vil give anledning, hvad enten der foreligger konneksitet eller ej.

Derpå anføres det i bemærkningerne:

"Det er derfor nødvendigt at afskære skyldnerens ret til at fremsætte anmodning om modregning eller på anden vis kræve modregning med bestemte fordringer fra det tidspunkt, hvor den udbetalende myndig-

hed har overført udbetalingsbeløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med skyldnerens gældsposter registreret i modregningsregistret eller under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås derfor, at der i § 8 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt stk. 4, der skal fastslå, at for så vidt angår udbetalingsbeløb fra det offentlige, som er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning under opkrævning eller inddrivelse, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.

Bestemmelsen, der er udtryk for en fravigelse af de almindelige obligationsretlige principper om modregning, foreslås at skulle gælde alle former for modregning, dvs. både modregning i almindelighed (med ikkekonnekse krav) og også den særlige konnekse modregning og eventuelle andre krav på modregning med bestemte fordringer, herunder både fordringer under opkrævning og under inddrivelse. Bestemmelsen afskærer både skyldneren fra selv at fremsætte erklæring om modregning efter det anførte tidspunkt og fra at kræve modregning gennemført af restanceinddrivelsesmyndigheden.” (min understregning)

Som det ses, fandt lovgivningsmagten det altså – bemærkelsesværdigt nok – påkrævet at anføre om den foreslåede bestemmelse, at den skulle gælde alle former for modregning; også den særlige konnekse modregning.

3.4 Hvad ville Knud Illum mon mene?

Mon ikke Knud Illum, hvis han havde levet i dag, ville have draget den konklusion, at det udtrykkelige modregningsforbud i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, på pædagogisk vis blot tydeliggør, hvad der også implicit følger af et forbud mod retsforfølgning?

Han ville temmelig sikkert have undersøgt forarbejderne til bestemmelsen og konstateret, at der ikke er oplyst et motiv for forbuddet mod retsforfølgning og modregning endsige noget motiv for, at modregningsforbuddet skulle kunne udstrækkes så vidt som til også at omfatte konneks modregning. Uden holdepunkter for andet ville Knud Illum nok anse det for rimelig oplagt, at forbuddet tager sigte på at sikre, at den godtgørelsesberettigede ikke bliver afskåret fra at bruge godtgørelsen til betaling af den udgift, som godtgørelsen angår, men heller ikke mere end det.

Bortset fra, at forarbejderne ingen holdepunkter giver for, at det skulle have været lovgivers hensigt, at modregningsforbuddet skal udstrækkes til også at omfatte den særlige konnekse modregning, så er det nemlig heller ikke muligt at komme på noget plausibelt motiv herfor.

3.5 FED2020.275 V

Som beskrevet i Skatteministeriets første procedureindlæg (s. 7-8) følger det af Vestre Landsrets dom i FED2020.275 V, at et udtrykkeligt

modregningsforbud som udgangspunkt ikke kan udstrækkes til at omfatte konneks modregning.

██████ har ikke ret i, at Skatteministeriet skulle have forbigået et "afgørende" forhold, som er nævnt i præmisserne.

Sagen udsprang af, at skadelidte ved en afgørelse truffet af Patienterstatningen den 6. oktober 2015 var blevet tilkendt godtgørelse for varigt mén. Regionen udbetalte godtgørelsen med forbehold for at kræve pengene tilbagebetalt, hvis Patientskadeankenævnet ændrede Patientforsikringens afgørelse. Ankenævnet traf den 22. marts 2016 afgørelse om, at skadelidte ikke havde krav på godtgørelse for varigt mén. Den 4. maj 2016 traf Patientforsikringen afgørelse om, at skadelidte havde krav på bl.a. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Denne erstatning modregnede regionen i sit krav om tilbagebetaling af den udbetalte godtgørelse for varigt mén.

Den omstændighed, at landsretten i præmissernes andet afsnit fremhævede, at regionens klage til Ankenævnet for Patienterstatningen blev tillagt opsættende virkning, og at skadelidte derfor ikke havde krav på effektiv betaling, var begrundet i, at skadelidte havde gjort gældende, at han efter dagældende § 33, stk. 4, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet havde krav på *effektiv betaling* af erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, og at den foretagne modregning af den grund havde været uberettiget. Denne del af præmisserne er ikke relevant for den foreliggende sag.

Derudover gjorde skadelidte gældende, at bl.a. modregningsforbuddet i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., havde været til hinder for, at regionen kunne opfylde kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved at foretage modregning, hvilket landsretten i præmissernes tredje afsnit afviste efter først at have fastslået, at fordringerne udsprang af samme retsforhold, og at de øvrige betingelser for konneks modregning var opfyldt.

Som beskrevet i Skatteministeriets første procedureindlæg (s. 8) er forarbejderne til erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., ligesom forarbejderne til skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, tavse med hensyn til spørgsmålet, om det udtrykkelige modregningsforbud omfatter konneks modregning eller ej. Landsrettens dom er derfor et præjudikat for, at et udtrykkeligt modregningsforbud ikke kan udstrækkes til at omfatte konneks modregning, uden at der er klare holdepunkter herfor i forarbejderne, således som det er tilfældet med forarbejderne til gældsinddrivelseslovens § 8 b, stk. 4.

4. AFSLUTNING

Da det allerede følger af gældende ret, at modregningsforbuddet i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, ikke kan udstrækkes til at omfatte konneks modregning, er der ingen grund til at foretage en lovændring.

Og Skatteministeriets krav på betaling af de sagsomkostninger, som ██████ er blevet dømt til at betale, og ██████ krav på (delvis) godtgørelse af de idømte sagsomkostninger er så konnekse,

som nogen krav kan være, eftersom [REDACTED] krav på godtgørelse var direkte afledt af, at han var blevet dømt til at betale sagsomkostningerne. Derfor er også helt i orden, at [REDACTED] krav på delvis godtgørelse for de pålagte sagsomkostninger er blevet opfyldt ved modregning med Skatteministeriets krav på betaling af de selv-samme sagsomkostninger.

Modregningen har som nævnt ovenfor medført, at han – med et til godtgørelsen svarende beløb – er blevet frigjort for de sagsomkostninger, som han skyldte på tidspunktet for modregningen. [REDACTED] har således fået fuld valuta for den ydede godtgørelse. Han har ikke noget at kunne være utilfreds med.

[REDACTED] må som nævnt i ministeriets første procedureindlæg anerkendes for, at han ikke på nogen måde forsøger at skjule, at han kræver effektiv betaling af godtgørelsen, fordi han vil bruge pengene på alt andet end at betale nogen del af de mange penge, han skylder statskassen, men det er altså ikke en interesse, som gældende ret beskytter.”

[REDACTED] har i sit første procedureindlæg af [REDACTED] anført følgende:

”2. AFKALD PÅ MODREGNING

Sagsøgeren har ved afgivelse af et løfte om udbetaling afskåret sig fra modregning. Sagsøgeren vidste, at de forfaldne sagsomkostninger ikke var betalt, men lovede ikke desto mindre at udbetale beløbet til sagsøgtes konto. Herved har sagsøgeren givet afkald på modregning, selv hvis modregning skulle være berettiget. Et generelt standardforbehold vedrørende andre gældsforhold (”eventuel gæld til det offentlige”) kan ikke erstatte en konkret modregning om en kendt og forfalden gæld, der ovenikøbet nævnedes samtidig med løftet om udbetaling uden reservation om modregning. Ud fra sammenhængen kan denne standardbemærkning kun vedrøre anden ”eventuel gæld”. Havde sagsøgeren mente det aktuelle og konkrete krav, så burde sagsøgeren have henvist hertil.

Sagsøgerens løfte er en begunstigende forvaltningsakt. Sagsøgeren har ikke ret til i en næsten et år senere afgørelse (bilag 4) at omgøre denne.

3. IKKE KONNEKSE FORDRINGER

Der er ikke tale om konnekse fordringer. Kravene udspringer ikke af samme retsforhold. Sagsøgtes krav har hjemmel i skatteforvaltningslovens §§ 52 og 54. Disse bestemmelser giver borgeren et krav om godtgørelse med mindst 50 pct. Sagsøgerens krav har hjemmel i retsplejeloens § 312. Retsgrundlaget for de to fordringer er således ikke det samme. Derfor er fordringerne ikke konnekse. Sagsøgeren forveksler ”samme retsforhold” med den omstændighed, at begge krav har forbindelse til en retssag parterne har ført mod hinanden. Men retsgrundlaget for de to fordringer er helt forskellige.

4. IFØLGE ADMINISTRATIV PRAKSIS OMFATTER FORBUDET ENHVER MODREGNING

Sagsøgeren har oplyst følgende i Afsnit A.A.13.9 i Den juridiske vejledning:

Den godtgørelsesberettigedes krav på omkostningsgodtgørelse kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning og modregning. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kreditorbeskyttelsen gælder alene den godtgørelsesberettigede og ikke den sagkyndige, selvom kravet er overdraget til denne.

Sagsøgeren har selv oplyst, at der er anledning til at foretage sådan en modregning i op til 10 sager om måneden. Men sagsøgeren har også oplyst, at sådan modregning aldrig er foretaget (bilag B). Sagsøgerens praksis er derfor at der ikke foretages modregning.

Sagsøgerens advokat vil bortforklare det anførte sted med, at det "bare" er et citat af lovgivningen. Men den juridiske vejledning er det sted, hvor borgeren må søge oplysning om, hvordan sagsøgeren forstår lovgivningen. Hvis sagsøgeren havde ment, at det var praksis at foretage modregning, havde det været nærliggende at skrive dette i sagsøgerens egen vejledning.

5. ABSOLUT FORBUD MOD MODREGNING

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, indeholder et ubetinget forbud mod modregning:

Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

Der kan hverken i lovtekst eller forarbejder findes nogen støtte for, at konneks modregning ikke skulle være omfattet af forbuddet. Havde lovgiver – eller de embedsmænd hos sagsøgeren, der har konciperet lovteksten og forarbejderne – ment, at der skal kunne modregnes med sagsøgerens krav på sagsomkostninger, havde det været nemt at skrive det. Det var ikke noget fjerntliggende, der ikke kunne forudses, at der kunne opstå behov for at modregne i skyldige sagsomkostninger.

Koncipisterne hos sagsøgeren har f.eks. forudset, at der kan være tilfælde, hvor udgiften til rådgiveren ikke er betalt:

Efter forslaget er det ikke længere en betingelse, at udgifterne faktisk er betalt.

Hvis koncipisterne dengang mente, at der skulle gælde noget andet for skyldige sagsomkostninger, så kunne de have skrevet det.

Sagsøgeren kan ikke i litteraturen finde støtte for sin ny mening, jf. f.eks. Hans Henrik Bonde Eriksen, Poul Bostrup og Susanne Dahl i Skatteforvaltningsloven med kommentarer, 2. udgave, s. 1078-1079

Tilsvarende skal der ydes omkostningsgodtgørelse af pålagte sagsomkostninger, uanset at skatteyder ikke har betalt Skattemini-

steriet de pågældende sagsomkostninger, og muligvis heller aldrig vil komme til at gøre det, fordi han efterfølgende er gået konkurs.

Sagsøgeren har nu et nyt argument om dette litteratursted – at det ”siger ikke noget om, at skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, efter disse forfatteres opfattelse også gælder *konneks* modregning”. Det har intet for sig. Forfatterne skriver udtrykkeligt, at der skal betales omkostninger, selvom skatteyderen ikke betaler pålagte sagsomkostninger. Forfatterne behandler således præcis det, som nærværende sag drejer sig om og de mener ikke, at der er adgang til modregning.

Sagsøgerens egne advokater mener nu, at lovens ordlyd – selvom den intet indeholder herom – skal forstås sådan at forbuddet mod modregning ikke er et forbud mod al slags modregning. Sagsøgeren advokater har tidligere ment, at lovens klare ordlyd sagde noget andet (bilag A):

Der vil dog som nævnt ovenfor bestå en procesrisiko i forbindelse med en sådan sag, henset til den meget klare formulering (min understregning) af bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8.

Sagsøgte er enig med sagsøgerens advokater i det anførte, og vil fremhæve, at der er to udsagn:

- Forbuddet mod modregning har en meget klar formulering
- Derfor er der risiko for, at sagsøgeren ikke kan få medhold

Sagsøgerens advokater kan med troværdighed nu benægte, at loven har et meget klart formuleret forbud mod modregning.

Sagsøgerens advokater bruger mange kræfter på at citere domme under et postulat om, at de skulle vise, at et forbud mod modregning i en lovbestemmelse ikke altid gælder. Til disse domme bemærkes:

- UfR 2021.3497 H – Dommen vedrører ikke et tilfælde, hvor modregning blev tilladt trods et forbud i lovgivningen. Der er ikke noget forbud i loven mod modregning i det tilfælde, der beskrives. Der er et forbud mod udlæg, jf. retsplejelovens § 513 (”Udlæg kan ikke foretages i erstatning for invaliditet eller tab af forsørger eller i godtgørelse i forbindelse hermed, hvis beløbet tilkommer skadelidte eller den, som har mistet en forsørger”) og der er en antagelse om et ikke lovbestemt forbud mod modregning. Altså et forbud, hvis rækkevidde ikke præcist kan fastlægges ud fra en lovtekst.
- UfR 1940.1029 H siger intet om konnekse krav. Den vedrører heller ikke et tilfælde, hvor modregning tilladelse trods et forbud i en lovbestemmelse. Den tillader modregning med en konkret begrundelse uden at nævne noget om konneksitet.
- UfR 1986.212 V har intet at gøre med et forbud mod modregning i lovgivningen. Begrundelsen for, at der tillodes en kommune at foretage modregning i underholdsbidrag efter indtrædelse efter den dagældende bistandslovs § 8, stk. 1, var, at en ægtefælle med urette havde solgt og oppebåret købesummen for ejendele tilhø-

rende den bidragspligtige og derved havde skaffet sig selv beløb til sit underhold. Der er ikke noget modregningsforbud i loven. Der er et forbud mod udlæg, jf. retsplejelovens § 312, stk. 1, men den bestemmelse blev end ikke omtalt.

- FED 2020.275 V – Sagsøgerens advokat har forbigået et afgørende forhold, som er nævnt i præmisserne. Regionen var slet ikke forpligtet til at udbetale godtgørelsen, fordi dens klage til Ankenævnet for Patienterstatningen havde opsættende virkning. Den skadelidte havde derfor slet ikke krav på effektiv betaling. Det er rigtigt, at landsretten (selvfølgelig) forholdt sig til, om de almindelige modregningsbetingelserne var opfyldt. Men det udslagsgivende ("i et tilfælde som det foreliggende") for, at der blev til ladt modregning var, at skadelidte aldrig havde haft krav på udbetaling af det omhandlede beløb. Derfor kunne der modregnes, selvom loven forbyder modregning.

Vi kan konkludere, at ingen af de påberåbte domme – bortset fra FED 2020.275 V – vedrører tilfælde med et udtrykkeligt forbud i loven. De vedrører tilfælde, hvor der er antagelser om, at der i et eller andet omfang ikke er fri adgang til at modregne, men uden at det følger af en lovbestemmelse med et meget klart formuleret undtagelsesfrit forbud. FED 2020.275 V vedrører et tilfælde, hvor landsretten mente, at et modregningsforbud ikke skal gælde, hvis et beløb var udbetalt selvom det ikke var forfaldent. Man kan diskutere, om det er et rigtigt resultat. Men det er ikke så afgørende. For nærværende sag er det væsentlige, at det ikke skyldtes konneksitet, men noget andet, at landsretten ikke anvendte forbuddet mod modregning.

Til sagsøgerens advokaters citater fra litteratur er at sige, at ingen af disse litteratursteder omhandler tilfælde, hvor der i en lovtekst er et (med sagsøgeren advokaters egne ord) "meget klart" formuleret forbud mod modregning. De omhandler ikke tilfælde, hvor der er lovtekster, der forbyder modregning. De omhandler tilfælde, hvor der antages at være forbud mod modregning – evt. afledt af lovbestemmelser om beskyttelse mod udlæg – men uden at den præcise rækkevidde kan udledes af en meget klar lovtekst.

Om Knud Illum skal nævnes, at han – trods sagsøgerens advokats citat, der lader forstå noget andet – ikke udtaler sig om et forbud mod modregning med et klart formuleret forbud. Han udtaler sig bredt om lovbestemmelser med eksekutionsforbud. Illum skriver også: "Kun hvor der er særlig Grund til at antage, at det har været Lovgiveren magtpaaliggende, at Kravet sikres den paagældende rent abstrakt, maa man antage lignende Regler som i tysk Ret." Mon ikke Illum ville mene, at et en lovbestemmelse med et meget klart formuleret forbud mod modregning er udtryk for, at lovgiveren sigter til enhver form for modregning?

Mikael Kielberg forholder sig til et bredt udsnit af bestemmelser om "forbud mod kreditorfølgning, som findes i næsten alle sociale love" men forholder sig ikke till en konkret bestemmelse, der indeholder et meget klart formuleret forbud mod modregning.

Sagsøgerens advokaters henvisning til gældsinddrivelseslovens § 8b, stk. 4 er bemærkelsesværdig, når man sammenligner ordlyden af bestemmelsen i den lov med ordlyden af den bestemmelse, som er til prøvelse i denne sag:

Gældsinddrivelseslovens § 8b, stk. 4:

For udbetalingsbeløb (...) kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8:

Kravet kan (...) ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede

Som sagsøgerens advokat selv skriver:

Af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 232 af 5. maj 2021 (afsnit 2.8.2) fremgår, at § 8 b, stk. 4, er "udtryk for en fravigelse af de almindelige obligationsretlige principper om modregning", og at det blev foreslået, at bestemmelsen skulle gælde for "alle former for modregning, dvs. både modregning i almindelighed (med ikke-konnekse krav) og også den særlige konnekse modregning".

Sagsøgeren advokat mener, at det er et "særligt holdepunkt", at forarbejderne nævner, at bestemmelsen er en fravigelse af de almindelige obligationsretlige principper. Det er en mærkværdig læsning af lovmotiver. Når man skriver, at bestemmelsen fraviger almindelige obligationsretlige principper, så betyder det, at lovgiveren var på det rene med, at lovteksten ikke indeholder nogen undtagelse om konneks modregning, og at konneks modregning dermed også var omfattet af forbuddet. Til overmål viser bemærkningen om, at man overvejede, om konneks modregning skulle forbydes, at lovgiveren vidste, at lovteksten i så fald udtrykkeligt skulle undtage konneks modregning. Lovgiveren var altså helt bevidst om, at en lovtekst, der forbyder modregning uden nogen undtagelse, også vil omfatte forbud mod konneks modregning. Og at det kræver særlige holdepunkter, hvis en lov med et meget klart forbud mod modregning ikke skulle omfatte konneks modregning.

De motivudtalelser, som sagsøgerens advokat har fremdraget, støtter derfor sagsøgte læsning af skatteforvaltningsloven, der har en ordlyd som er stort set identisk med gældsinddrivelsesloven.

Sagsøgte påberåber naturligvis selve kendelsens begrundelse:

Ud fra ordlyden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, 3. pkt., er der tale om et absolut forbud. Selvom omkostningsgodtgørelsesordningen i flere tilfælde er udvidet, fremgår det ikke af forarbejderne, at der er foretaget ændringer i forhold til forbuddets omfang.

Landsskatteretten finder, at der ikke er grundlag for at antage, at konneks modregning er en undtagelse til forbuddet om modregning over for den godtgørelsesberettigede i skatteforvaltningslo-

vens § 52, stk. 8, 3. pkt. Landsskatteretten har i den forbindelse lagt vægt på bestemmelsens ordlyd (..)

6. AFSLUTNING

Man kan konkludere, at loven har en meget klar formulering, der forbyder modregning. Så langt er parterne enige. En anden lov (gældindrivelsesloven) med et nogenlunde enslydende forbud omfatter ifølge motiverne al modregning – også konneks modregning. Der findes intet tilfælde i retspraksis eller i litteraturen, der støtter sagsøgerens opfattelse om, at et klart formuleret forbud mod modregning i en lovtekst, skulle indeholde en undtagelse for konneks modregning. Ingen af de domme eller litteratursteder, der citeres, omhandler lovbestemmelser med et klart formuleret forbud. En enkelt dom vedrører et lovbestemt forbud, mens dens begrundelse for at fravige forbuddet var ikke, at konneks modregning fandtes at være undtaget. Begrundelsen var en anden, der ikke er relevant for vores sag.

Sagt ligeud ad landevejen er sagsøgeren efter loven ikke berettiget til at modregne, og det er et lovbrud, at sagsøgeren har foretaget modregning. Man kan forstå, at sagsøgeren synes, at loven fører til urimelige resultater, men det er ikke et argument for, at loven ikke gælder. Landsskatteretten skal dømme i overensstemmelse med lovgivningen, uanset om sagsøgeren mener, at det vil føre til et urimeligt resultat. Det vil ikke være første gang, at den lovgivning sagsøgeren står for, fører til resultater, som sagsøgeren ikke bryder sig om – og det plejer man at ordne ved at bede skatteministeren foreslå en lovændring.”

har endvidere i sit andet skriftlige procedureindlæg af anført følgende:

”1. PUNKT 1, 3 OG 4 I SAGSØGTES FØRSTE INDLÆG

Det er noteret, at sagsøgeren ikke har imødegået sagsøgtes bemærkninger.

2. AFKALD PÅ MODREGNING

Hvis sagsøgeren ønskede at foretage modregning med den kendte og forfaldne gæld, så skulle sagsøgeren ikke have givet dette løfte:

Vi udbetaler snarest i alt kr. til dig på NemKonto, mærket: Omkostningsgodtgørelse.

Sagsøgerens afgørelse omhandlede lige præcis et beløb, som sagsøgte skylder. Men den gæld blev ikke nævnt. Havde man ønsket at modregne, så skulle man have skrevet:

Vi udbetaler ikke godtgørelsen på i alt kr. til dig. Vi vil modregne i de skyldige sagsomkostninger, som er begrundelsen for godtgørelsen.

Det standardmæssige forbehold om ”en eventuel gæld til det offentlige” kan ikke under nogen form fortolkes som en henvisning til den konkrete gæld, som afgørelsen omhandlede.

Hvis privat virksomhed som f.eks. et forsikringsselskab skrev på tilsvarende måde til en kunde, ville der ikke være tvivl om resultatet. Et forsikringsselskab ville ikke kunne nægte at udbetale et beløb, hvis det havde givet en kunde et skyldigt beløb, der havde sammenhæng med, at kunden konkret skyldte et præmiebeløb ved at henvise til en standardmæssig formulering om "eventuel gæld". Det kan godt være, at forsikringsselskabet ville anse resultat for urimeligt, men det ville reagere ved at forbedre dets meddelelser til kunderne, så samme situationen ikke ville opstå i fremtiden.

3. PUNKT 5 I SAGSØGTES FØRSTE INDLÆG

Til sagsøgerens supplerende bemærkninger bemærkes:

3.1 Skatteforvaltningsloven med kommentarer

Sagsøgte udlægning af, hvordan det omhandlede litteratursted har solid støtte i den omstændighed, at den ene forfatter også er den formand, der har underskrevet landsskatterettens kendelse i nærværende sag.

3.2 Et forbud mod retsforfølgning er også et forbud mod modregning

Sagsøgerens advokater benytter sig af en såkaldt stråmand med bemærkning om, at sagsøgte "muligvis at skabe tvivl om, hvorvidt et forbud mod retsforfølgning nu også indebærer et modregningsforbud, og hvad sådan et modregningsforbud i givet fald skulle gå ud på". Sagsøgte har ikke anført dette.

Sagsøgte har konkret s. 5 påvist, at ingen af de domme, som sagsøgeren påberåber sig bortset fra FED 2020.275 V vedrører tilfælde med et udtrykkeligt forbud i loven mod modregning. De vedrører tilfælde, hvor der er antagelser om, at der i et eller andet omfang ikke er fri adgang til at modregne, men uden at det følger af en lovbestemmelse med et meget klart formuleret undtagelsesfrit forbud. Begrundelsen for resultatet i FED 2020.275 V var ikke, at lovens modregningsforbud ikke skulle gælde konneks modregning, at skadelidte aldrig havde haft krav på udbetaling af det omhandlede beløb, der søgtes tilbagebetalt. Derfor kunne der modregnes, selvom loven forbyder modregning.

3.3 Et modregningsforbud omfatter som udgangspunkt ikke konneks modregning

Sagsøgerens advokater skriver, at der skulle gælde et almindeligt udgangspunkt i retspraksis og litteratur om, at forbud mod retsforfølgning ikke omfatter konneks modregning. Det er ikke rigtigt. Som påvist er der ikke nogen fast retspraksis. Der er konkrete afgørelser, der med forskellige begrundelser har tilladt modregning.

Sagsøgerens advokater skriver videre, at der ikke kan "peges på nogen valid forklaring på, at (dette udgangspunkt) skulle være anderledes for et udtrykkeligt modregningsforbud." Der er i høj grad en valid forklaring. Nemlig lovbestemmelser, der udtrykkeligt og med stor klarhed forbyder modregning. Et klare holdepunkt for, at det har været lovgivningsmagtens hensigt kan ikke tænkes.

Klarheden kommer særligt frem med bemærkningerne til gældsinddrivelseslovens § 8b, stk. 4. Her har lovgivningsmagten med eftertrykelighed slået fast, at de følgende ord betyder, at der er et absolut forbud mod modregning, også med konneks fordringer:

For udbetalingsbeløb (...) kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.

Lovgivningsmagten ville ikke med nogen form for troværdighed kunne påstå, at de følgende ord i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, skulle betyde noget helt andet:

Kravet kan (...) ikke gøres til genstand for (...) modregning over for den godtgørelsesberettigede

Når lovgivningsmagten vælger præcis samme ordlyd i de to lovbestemmelser, så betyder det selvfølgelig, at de skal forstås på samme måde.

3.4 Hvad ville Knud Illum mon mene?

Mon ikke Knud Illum ville mene, at det ville være mærkværdigt, hvis to lovbestemmelser med samme ordlyd skulle forstås på forskellig måde?

3.5 FED 2020.275V

Sagsøgerens advokater ønsker at dommen skal fremstå sådan, at afgørelsen kun er begrundet med, at konneks modregning ikke skulle være omfattet af forbuddet.

Så må vi jo læse præmisserne:

Fordringerne udspringer af samme retsforhold, og de øvrige betingelser for konneks modregning er opfyldt. Da bestemmelserne i dagældende lov om klage- og erstatningsadgang indenfor sundhedsvæsenets § 33, stk. 4, erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., og retsplejelovens § 513 ikke hindrer regionens modregningsret i et tilfælde som det foreliggende (min understregning), tager landsretten regionens principale påstand til følge.

Hvis det kun var en afgørelse om, at et lovbestemt modregningsforbud ikke omfatter konneks modregning, så havde ordene "et tilfælde som det foreliggende" været unødvendige. Retten havde i så fald blot kunne have skrevet, at et forbud mod modregning ikke omfatter konneks modregning. Men det gjorde retten ikke. Den mente at der måtte mere til. Dette mere er præcis sammenfattet i byrettens præmisser:

Det fremgik af Patienterstatningens ankevejledning til afgørelsen af 6. oktober 2015, at Ankenævnet for Patienterstatningen kunne tiltræde afgørelsen eller ændre den, så erstatningen blev forhøjet eller nedsat, og at Ankenævnet også kunne ændre den oprindelige afgørelse, så hele erstatningen bortfaldt og skulle betales tilbage.

Ligeledes fremgik det er Region R udbetalingsbrev af 25. oktober 2015, at afgørelsen kunne ankes til Ankenævnet for Patienterstatning, der kunne tiltræde eller ændre afgørelsen og Ankenævnet kunne herunder ændre afgørelsen skade for sagsøgte, så sagsøgte i mindre omfang eller slet ikke var berettiget til erstatning, og at sagsøgte derfor helt eller delvist skal betale skal betale erstatningen tilbage.

Henset hertil finder retten, at T ikke på tidspunktet for udbetalingen af erstatningen, hvor ankefristen ikke var udløbet, havde en velbegrundet forventning om, at beløbet ikke kunne kræves tilbagebetalt. Det forhold, at det var en læge, der indbragte sagen for Ankenævnet for Patienterstatningen, kan ikke føre til et andet resultat. Region R gives derfor medhold i den nedlagte betalingspåstand.

I dette tilfælde var den berettigede altså gjort udtrykkelig opmærksom på, at han ikke havde opnået endelig ret til den erstatning, som siden blev brugt til modregning. Modsat nærværende sag, hvor sagsøgeren i denne udbetalingsafgørelse ikke kunne udtrykke sig med samme præcision som Patienterstatningen i dens ankevejledning.

4. AFSLUTNING

Det kan godt være, at sagsøgeren mener, at det resultat, som sagsøgeren ønsker sig, er "helt i orden". Men sådan fungerer et regelstyret samfund ikke. Det er ikke afgørende, hvad sagsøgeren mener er "helt i orden". Eller i øvrigt sagsøgerens gætterier om, hvorvidt sagsøgte efter udbetaling af godtgørelsen vil eller ikke vil betale sagsomkostningerne.

Det afgørende er ordlyden i den lovgivning, som er konciperet af embedsmænd hos sagsøgeren. Hvis sagsøgeren ønsker sig en anden retstilstand, så må sagsøgeren tale med sin minister om at fremsætte et lovforslag, der ændrer retstilstanden, så det udtrykkeligt fremgår af loven, at modregningsforbuddet ikke gælder konneks modregning.

Det er meget nemt. Man skal bare skrive, at forbuddet dig ikke omfatter konneks modregning. Og man skal ikke i hvert fald ikke skrive en lovtekst, der svarer til gældsinddrivelsesloven. For så må enhver med rette mene, at forbuddet omfatter konneks modregning. Thi det følger udtrykkeligt af bemærkningerne, at en lovtekst, der forbyder modregning betyder, at konneks modregning også er forbudt."

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen angår spørgsmålet om, hvorvidt skatteforvaltningen er berettiget til at opfylde [REDACTED] krav på godtgørelse af pålagte sagsomkostninger efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 5, ved modregning med Skatteministeriets krav på de tilkendte sagsomkostninger, der begrunder kravet på godtgørelse.

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, jf. § 54, stk. 1, nr. 5, ydes der en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 skal betale eller

har betalt i pålagte sagsomkostninger i forbindelse med en klagesag. Det fremgår af § 52, stk. 8, at den godtgørelsesberettigedes krav på godtgørelse efter stk. 1-3 ikke kan sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning over for den godtgørelsesberettigede.

Reglerne om omkostningsgodtgørelse blev indført for at erstatte en tidligere anerkendt fradragsret for skatteyderes udgifter til sagkyndig bistand i skattesager. Ved lovændringen i 2000 blev ordningen udvidet til også at omfatte idømte sagsomkostninger. Dette skete for at lette den skatte- eller afgiftspligtiges økonomiske byrder ved at skulle føre en skatte- eller afgiftssag. I 2002 blev kravet om, at udgiften skulle være betalt, for at godtgørelse kunne gives, ophævet med den begrundelse, at den skatte- eller afgiftspligtige ikke fremover skulle påføres udgifter til og eventuelt besvær med finansiering af udgifterne til den sagkyndige bistand mv., når disse udgifter som udgangspunkt alligevel ville blive godtgjort, i hvert fald med 50 pct.

Det kan af reglernes tilblivelse og formålet med ordningen udledes, at hensigten med modregningsforbuddet var at sikre, at skatteyderen kunne anvende godtgørelsen til at betale de faktiske udgifter, han var blevet påført i anledning af skattesagen.

██████████ krav på godtgørelse af 50 pct. af de pålagte sagsomkostninger og Skatteministeriets krav på tilkendte sagsomkostninger er direkte forbundne og udspringer utvivlsomt af samme retsforhold. Ved modregning mellem den godtgjorte del af de pålagte sagsomkostninger med halvdelen af det sagsomkostningsbeløb, som Skatteministeriet er tilkendt, frigøres ██████████ ██████████ for betalingsforpligtelsen vedrørende denne del. Landsretten finder, at modregning i et sådan tilfælde ikke er i strid med lovens forbud mod modregning.

Landsretten finder endvidere, at der ikke ved Skattestyrelsens meddelelse af ██████████ er givet ██████████ et bindende tilsagn om, at han ville få beløbet udbetalt, da der i afgørelsen samtidig er taget forbehold for modregning. Det findes endvidere ikke godtgjort, at der har foreligget en administrativ praksis, der afskærer Skattestyrelsen fra modregning.

Landsretten tager på denne baggrund Skatteministeriets påstand til følge.

Efter sagens udfald og værdi skal ██████████ i sagsomkostninger for landsretten betale 134.500 kr. til Skatteministeriet. Heraf tilkendes 4.500 kr. til dækning af retsafgift og 130.000 til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms.

THI KENDES FOR RET:

██████████ skal anerkende, at hans krav på delvis godtgørelse af sagsomkostninger, som han ved Københavns Byrets dom af ██████████ (BS ██████████) og Østre Landsrets dom af ██████████ (BS ██████████) er blevet pålagt at betale til Skatteministeriet, kan opfyldes ved modregning i de samme sagsomkostninger.

██████████ skal i sagsomkostninger for landsretten inden 14 dage betale 134.500 kr. til Skatteministeriet.

Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.